

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalı

Hırpani turistleri Belediye
tırış edecek. — Gazeteler —

TEMİZLİK!

*Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...*

1969 YILINDA

18 milyon
LİRALIK İKRAMIYE

BU YIL TĖSARRUF SAĞİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İS BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankara'da olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbul'da olup beheri 50.000 liradır

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 7 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 5 Şubat 1969

TARİFSİZ KEDERLER İÇİNDE İSTANBULLU...

AKBABA'nın başyazıları bir hafta öncesinden hazırlanır. Bu durum bazen sürprizler hazırlar, müziplikler yapar bize... Diye-
lim ki bugün kış üstüne bir şeyler yazmak istiyoruz. Pencereden baktığımız zaman dışarıda lapa lapa kar yağdığını görüyoruz. Kartopu oynayan gençler... Bastonuna dayana dayana yürümeye çalışan yaşlılar... Fırınlara önünde kuyruklar... Gaz sıkıntısı... Dolmuşa binmek için birbirini yiyen halk... Şairin dediği gibi:

— Bir sevgine yekpare acem mülkü feda... edilecek kadar güzel İstanbul'u bembeyaz kar bir düşman ordusu gibi istila etmiş... Şehir, imeli bir kocakarı gibi olduğu yerde kalmış...

Hemen kalemi ele alıp Belediye'sinden siyasi iktidarına kadar döşenmek, İstanbul'un öfkelerini bir kalemde dile getirmek istiyoruz...

Ama ya bir haftaya kadar hava düzelir, soğuklar kaybolur ve kış ortasında güneş:

« Karlar altında nebaharım ben... » diye Boğazın güzelliğine gülmüserse?...

Akbaba tecrübeli olduğu için İstanbul'un havasına güvenmez. İstanbul'un havasına güvence bile Anadolu okurunun hakkını yemek istemez. Çok şükür Doğusundan Batısına, Kuzeyinden Güneyine kadar onbinlerce okuru var dergimizin... Haliç'in üstüne yağın kar'dan uzaktır Antalya'daki okurumuz... Çağaloğlu Yokuşunun buz tutmuş çamurunda kayıp düşmez Gaziantep'teki abone-miz... Buna rağmen İstanbul bütün Türkiye'nin gönlüne öyle bir taht kurmuştur ki, içinde yaşamayanlar daha çok sever Boğazı... Kandilli, Yahya Kemal'in şirinden; Kınalı, Sait Faik'in hikâyesinden; Erenköy, Reşat Nuri'nin romanından bilinir.

Ve İstanbul tastamam:

« Dışı seni, içi beni yakar... » dedikleri cinstendir.

Taşlarla dolaylarından Zeytinburnu gecekondularına kadar bir başka İstanbul vardır... Şişli'den Topağacı'na, Maçka'dan Harbiye'ye bir başka İstanbul vardır... Tophane'den Bebek'e, Sultanahmet'ten Üsküdar'a bir başka İstanbul vardır.

Ecevit — Kardan adam, kardan adam..
Senden korkmaz benim babam!

Tanrının kar'ı hepsine yağar.

Ve o zaman başlar şehrin rezaleti... Mütareke devrinin gamsız, yağsız, ışksız, susuz, kömürsüz İstanbul'u, 1969'un kara laşındaki İstanbul'un yanında halletmiştir. İşte o zaman İstanbul'un bir taşına, değil yekpare Acem mülkünü, Anadolu'nun bir kasabasını feda etmezsiniz... Her bir İstanbullu o zaman bir Orhan Veli olur:

«İstanbul'da Boğaziçinde
Bir fakir Orhan Veli'yim
Veli'nin oğlu
Tarifsiz kederler içinde...»

Ve fırınların, otobüslerin, bakkal dükkânlarının, kömür depolarının önünde kuyruğa giren İstanbullu «tarifsiz kederler içine» gömülür. Elektrik kısık kısık göz kırpar, terkos nefes darlığına uğramış gibi hırlamaktadır, telefonlar dargın aşık gibi nazlıdır; bir ses duymak için ahizeden, saatlerce dil dökmenez gerekir.

Bu kadarla kalsa gene de iyi...

Ertesi gün gazetelerde yetkililerin (ah bu yetkililer) demeçlerini okusunuz:

— Her şey düzgün ve yolundadır, gerekli tedbirler alınmıştır, nakil vasıtası sıkıntısı yoktur, yeteri kadar ekmeğe sağlanmış, vatandaş telâşa düşmesin, işine baksın...

İşte o zaman «tarifsiz kederler içinde» ki İstanbullu, «tarifsiz öfkeler» içine düşer... Ve oturur makine başına yazmaya başlar:

— Tak tak da tak tak...

Sevgili okurlar, bu yazı İstanbullu'nun kara kıştan ve belediyeden ve yetkililerden ve sorumlulardan şikâyetidir. Bir hafta sonra okuyacağınız siz bunu... Kimbilir belki de bir hafta sonra hava günlük güneşlik, İstanbul güllistanlık olacak...

Talih bu ya... İnşallah öyle olur. O zaman size tavsiyemiz bu yazıyı saklayıp gelecek yıl kar yağdığında zaman okumanız.

Çünkü biliyoruz ki gelecek sene kar yağdığında zaman bugün ne olmuşsa aynen olacak... Alem gene ol âlemi, devran gene ol devranı gösterecek.

AKBABA

Yazısız

Bizimle gelir misiniz...

DİNMEK bilmeyen sulu kar altında, bataklığı andıran sokağın yarısına kadar geldi. Sonra bir isteksizlik sardı içini. Durdu. Bir kapının kuytululuğunda omuzlarına gömüldüğü başını çıkardı biraz. Sırtındaki ceket eskisi, buz gibi bir ağırlıkla dizlerine doğru sarkıyordu. Önünde uzayıp giden dar sokağın iki sıralı evleri pencerelerden çıkarılan soba boruları ile, karşılıklı geçip sigaralarını tüttüren iki büküm ihtiyarları andırıyordu.

Kararsızlıkla soğuktan uyuşan ellerini hohladı. Kafasını uzatıp geldiği yöne baktı. Yusuvarlak olmuş biri, su birikintilerine dala çıka kendine doğru yürüyordu.

— Çekinecek ne var yahu? Haydi bir gayret! Çok çok da on onbeş adımlık bir yol kaldı.

İlk defa denize girmeye hazırlanan bir kimse gibi, ileriye doğru bir hamle yapıp durdu. Gidemiyecikti. Sabahtan beri kaç kere denemiş, her seferinde de ancak bu kapı boşluğuna kadar gelebilmişti. Onbeş yirmi metre ötedeki evine gidecek dermanı bulamıyordu dizlerinde. Ev sahibi ile yüz yüze gelmenin korkusu içini titretiyordu. Söylemeyi önceden tasarladıklarını geçirdi aklından:

— Biliyorum, diyecekti. Sizi çok beklettim ama, memleketin iş durumu malum. Birkaç yerden söz aldım. Sonra?...

Bu namussuz yere gelince söyleyeceklerinin sonrasını hep unutuyordu.

— Yürü, dedi kendi kendine. Bakarsın eve girdiğini kimsenin ruhu duymaz.

Başını uzatıp yaklaşan adama bir daha baktı.

— Şu adam geçsin, bir kere deneyim şansımı.

Adam geçti, gitti.

— Nihayet ev sahibi de bir insan. Baktım karşılaştık, derim ki...

Diyeceklerinin tek kelimesi gelmiyordu aklına.

— En iyisi, dönüp salım kafayla düşünmeli. Hem havanın kararmasını beklemek, görülmek tehlikesini de azaltır.

Başını omuzlarının arasına gömüdü, ellerini ıslak ceplerine soktu, ardına bakmadan az önce çıktığı kahveye döndü.

Sobanın en yakınındaki masa bıraktığı gibi boştu. Oturdu. Tatlı bir sıcaklık sardı vücudunu... Fabrikadan çıkarılmadan önceki günlerini düşündü. Kendince güzel bir karısı, iyi kötü yanan bir sobası, kirasını aksatmayacak kadar bir parası vardı. Karısı geldi gözlerinin önüne. Suratı asıkken bile gülen gözleri vardı. Az konuşur, çok dinler, erkeğinin getirdiğine kanaat ederdi. Evlendiğinden beri ne yiyeceğin, ne giyeceğin güzelini görmemişti ama, bir gün olsun «Falan şeyi istiyorum» da dememişti. Fakat işinden ayrıldığının haftasında kimseye haber vermeden, bir «Allahaismarladık» bile demeden çekip gitmişti.

— Ah ulan para... Seni icat edenini!...

Sabahtan beri okuya okuya ezberlediği gazeteyi çekti önüne. İşte, başlık kenarındaki çizgileri, can sıkıntısını gidermek için tükenmez kalemle kendi çekmişti. Şu yan boşluklardaki imzaları kendi atmıştı. Su kadın resmine bıyığı kendi takmıştı. Bulmacayı kendi çözmüştü. Baştan sona kendi eskittiği gazeteyi: Gözlerini yumsa ilk sayfadan son sayfaya kadar bütün haber başlıklarını ezberden söyleyebilirdi. Birinci sayfanın yarısı, faili meğhul bir soygunu anlatıyordu. Adamlar nasıl da koca kasayı hiçbir iz bırakmadan yürütmeyi başarmışlardı? İçinde de tam yüzseksen yedibin lira varmış!

— Vay canına!... Bu parayla nelei yapılmaz be?

Sahi, bu para kendi elinde olsaydı neler yapabilirdi acaba? Kalemini çıkarıp gazetenin boş bir yerine kocaman bir «187.000» yazdı. Elli, alt

mişbin lirası ile küçük bir daire alırdı önce. Rakamı yazıp, yanına da «Apartman dairesi» notunu koydu. Sekiz on bin liraya da bütün eşyaları yeniledi mi, başlardı karısını aramaya...

Altmış binin altına onbin daha koydu, yanına «Yeni eşya» diye yazdı.

Sağına soluna baktı. Kahvenin uğultulu kalabalığı arasında, bakışlarını üstünden ayırmayan karşı masadaki adamdan başka boş duran yoktu. Bir kahveden çok, bir fabrikayı andırıyordu içersi. Masalar makine, hırsız oyun kâğıtlarına sarı-lanlar pırım almak için canla başla çalışan işçilerdi sanki. Hele kumar makinesinin başında elektrikli kol ile sigara yakalamaya çalışanlar, gerçek birer vinç işçisi ciddiyetiyle uğraşmaktan kan ter içinde kalmışlardı. Sadece karşı masadaki fakir görünüşlü adam hiçbir şey yapmıyor, gözlerini kendine dikmiş, dikkatle bakıyordu.

— Zavalı, diye geçirdi içinden. Kimbilir onun ne derdi var?

Belki o da ev sahibine yakalanmadan evine girebilmek için havanın kararmasını bekliyordu. Belki onun karısını da yokluk almıştı elinden... Belki...

— Boşver... Elâlemin derdini çekmek de bize mi düştü?

Eğildi gazeteye:

— Geriye kalır yüzün yedibin... Elli bini ile bir bakkal dükkânı açardı. Yazdı üstteki hesabın altına...

Karşı masadaki adam hâlâ kendisine bakıyordu.

— Kalamını ne yaparsız? Yapacak başka şey aklına gelmedi.

— Okudunuzsa gazeteyi alabilir miyim? diye sordu bir ses.

Karşı masadaki adamdı bu. Adam gazeteyi alıp çekildi masasına.

— Boşver, dedi kendi kendine İyi ki aldı gazeteyi...

Hayâlde vakit geçiriyordu ama, ce-

be bir şey girmiyordu. Midesi açlıktan kazınıyordu. Elini pakete attı, sigarası kalmamıştı. Kimseye hissettirmemeye çalışarak parasını saydı, topu topu yedi lirası kalmıştı cebinde. Bu parayla birkaç gün idare etmenin yoluna bakmalıydı. Örneğin, bir paket sigaraya bir lira vermek pek akıllıca bir iş değildi.

Kalktı. Kumar makinesine soku-lup, deliğinden atıverdi yirmibeş kuruşu. Ucu kancalı vinç kolunu hareket ettirdi camekânın içinde parıldayan sigara paketlerinin üstünde. Kol gitti, döndü, açıldı, kapandı, hiç bir şey alamadı.

Bir yirmibeşlik daha saldı delikten. Yine hava aldı. Bir günde sadece şu körolası makineye kaptırdığı para beş lirayı geçmişti.

Oturdu yerine. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. Bir gazoz istedi kahveciden... Kimbilir kaçını gazozdu bu içtiği... Gazoz karın doyurur mu? Ümit düvâsı işte. İçti. Masanın altında gazoz kapığını açıp baktı, boş çıkmıştı gene. Cebinden eski bir toto kuponu çıkardı. Eğildi masanın üstüne. Birkaç hafta önce ne umutla olacağına yorumlanan ne rüyalar görmüş-tü.

— Körolası, şu bir şuraya, şu iki şunun altına, şu sıfır şuraya gelseydi n'olurdu sanki?

Yırttı attı kuponu.

— Her taraftan kısmetimiz kapanmış! Bırak onüçü, oniki bulsak n'olurdu sanki?

Onbinler, yüzbinler uçmuştu kafasından. Söyle beşyüz liralık bir iş bulsa... Ev sahibinin yüzüne bakabilecek hale gelse... Eşi dönse, eski düzenini bir kurabilse, Tanrıdan başka hiçbir şey istemiyecikti. Hem işin ağırlına hafifine de bakmaya-çaktı. Yeter ki akşam oldu mu gi-receği sıcak bir yuvası olsun.

Bir gazoz daha istedi.

— Ulan şans... Ele güne rezil et-me bizi!

İçmedi gazozu, hemen kapağına baktı. Yoktu gözli körolası!

— En iyisi yarım ekmek alıp, eve gitmeli yine. Girişimi duyarsa, ev sahibine, «Biliyorum» derim. «Sizi çok beklettim ama...»

Tanımadığı bir sesle irkildi:

— Bizimle gelir misiniz?

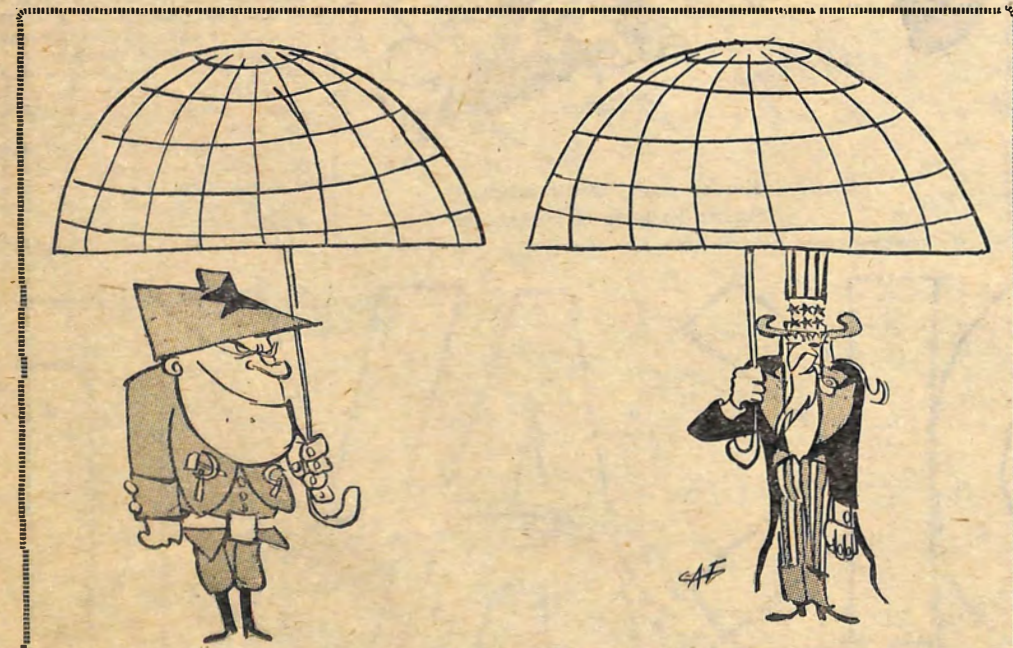
Baktı, karşı masada oturup kendini gözleyen adamdı bu. Yanında hiç görmediği iki kişi daha vardı. Bir mutluluk dalgası yüreğine dol-du. Belki iş, belki eşinden haber vereceklerdi kendine.

Kalktı. Nereye gideceklerini, ne yapacaklarını sormadı bile. İşin ağırlına da hafifine de razıydı.

Ertesi günkü gazetelerde poz poz resimleri vardı. Koca koca başlıklarla şu haber veriliyordu: «Esrarengiz soygunun faili yakalandı! Gözü dönmüş kasa hırsızı, çaldığı yüzseksen yedibin liranın hesabını yaparken kısıvrak yakalandı! Altmış bin liraya bir kat, onbin liralık eşya alarak, ellibin liralık bir dükkân açmaya hazırlanan hırsız, bir kahvede gazetenin üstüne yaptığı hesap ele verdi!»

Çekilen poz poz resimlerde ise, bütün ıstırabına rağmen adamın yüzünde ev sahibi korkusundan uzak, yatacak bir yer bulabilmenin mutluluğu okunuyordu.

Vedat SAYGEL

ATOM ŞEMSİYELERİ!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BERKEMAL

B AKIYORUM da, Türkiye'de hemen her işte olduğu gibi «âsâyiş», «polis» ve «gençlik» konularında piyasaya bol bol zırva lâf sürümü devam etmekte.

Toplumdaki temel aksaklıkların üstüne eğilmek varken bir sürü akıldaneler ayakları burkulsa kabahati köhne karakolların sakini çilekeş memurlarda arıyorlar:

— Memlekette emniyet kalmadı! Bu nasıl polis? Engel olsalar ya...

Polisi ve doktor Sükan'ı savunmaya kalkanların ileri sürebildikleri de sırf teferruatla ilgili özürler:

— Hükümet desteklemiyor... Basın anlayış göstermiyor... Teçhizat yok...

Oysa iş destek, anlayış, teçhizat meçhizat meselesi değil. Bizimkilerin hep örnek saydıkları, çalışmalarını inceleyip ders almak üzere ikide birde heyetler falan gönderdikleri Amerikan polisinin durumuna baksanıza.

Devletin de, basının da tam desteğinden yararlanıyor. Bizim ölçülerle para içinde yüzüyor. Teçhizat dersiniz, helikopter filolarından elektronik beyin gruplarına kadar her şey var emrinde.

Yine de resmi rakkamlara göre Amerika'daki suç yoğunluğu şöyle:

Her altmış dakikada bir cinayet.

Her 32 dakikada bir zorla ırza geçme.

Her beş dakikada bir silâhlı soygun.

Her dakikada bir otomobil hırsızlığı.

Her 32 saniyede bir âdi hırsızlık niyetiyle hane kapısı kırma...

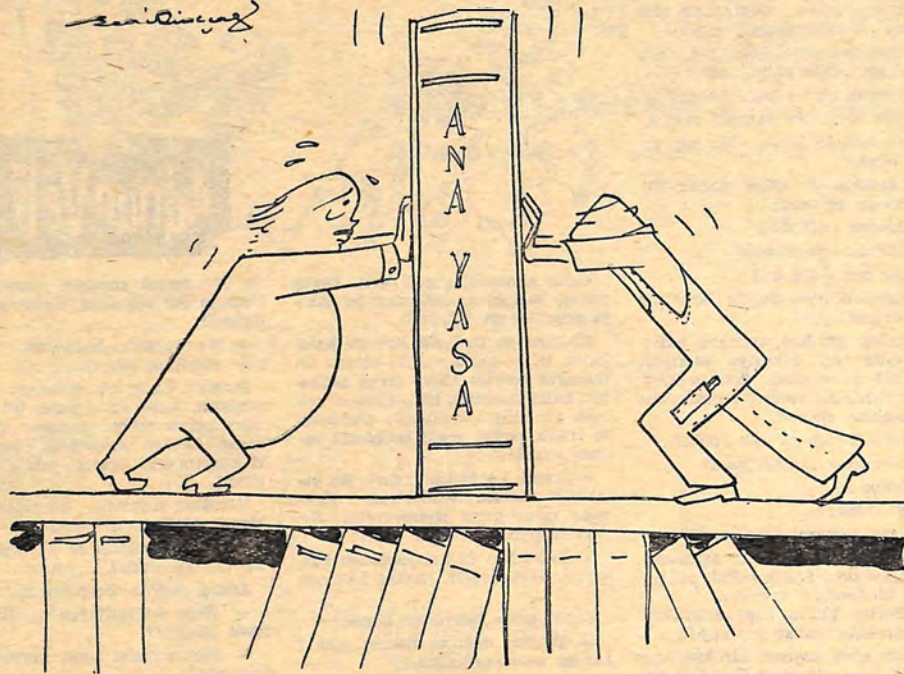
En çok da neye tutuluyorum, biliyor musunuz? Gençlerimizin çoğu kere ülkücü emellerle ve olgun ölçüler içinde yaptıkları gösterilere «âsâyişi bozan serseşler» falan denilmesine, bizdeki yeni kuşağın «ahlâk bozuklukları»ndan yakınılmasına!

Yine resmi rakkamlara göre Amerika'da işlenen suçların şu yüzdelere failleri 18 yaşından küçükler:

Otomobil hırsızlıklarında % 63. Sair hırsızlıklarda % 51.

Hırsızlık niyetiyle evlere girme suçunda % 50...

Resmî makamlar tarafından dağıtılan «Ana Babalara Düşen

— Anayasa zorlanıyor. —

Görevler» başlıklı bir broşürde şöyle öğütler var:

«Başkasının otomobilini alıp gezmenin, mağazalardan öteberi çalmanın, soygun niyetiyle evlere girmenin suç olduğunu çocuklarınıza anlatınız.

Çocuklarımız arkadaşlarıyla birlikte alışverişe çıktıkları zaman yanlarında kaç para bulunduğunu biliniz.

Döndükleri zaman aldıklarının değerinin yanlarındaki paradan fazla olduğunu görürseniz o malları nasıl alabildiklerini sorunuz. Sözlerine körükörüne güvenmeyerek faturaları kontrol ediniz.

Alışverişe çıkarken yanlarına iri çantalar alırlarsa şüpheleniniz. Böyle çantalar «araktlanan» malların gizlenmesine pek uygundur...»

Bizde çok şükür kuşaklar arasındaki gerginlik henüz bu radeye gelmedi. Araklamaların da, çomaklamaların da suçlusu hâlâ küçüklerden çok büyükler.

Yine Amerikan resmî makamlarının dağıttığı «Marijuana'nın

Tehlikeleri» başlıklı bir başka öğütname var. Doğrusu konuyu çok iç kapayıcı bulduğum için bir türlü elim varıp okuyamamıştım; masanın üstünde durup duruyordum.

Derken dün bir gazete makalesinde şu cümleyle karşılaştım:

«Az gelişmiş ülkelerde toplumun ya da bir takım zümrelerin kolektif davranışları bazı bakımlardan marijuana müptelâlarının davranışlarını andırabilir.»

Fena halde merakımı gıcıkladı bu lâf. Yazık ki hâlâ «az gelişmiş ülkeler» kategorisine rahatça girebilen bizim memlekette acaba hangi zümrelerin hangi halleri marijuana keşlerinin davranışlarına benzeyebilirdi?

Hemen broşürü kapıp açtım, «Müptelâların Davranışlarındaki Özellikler» bölümünde şunları okudum:

«Böyle kimselerin davranışlarında sık sık tutarsızlıklar görülür. Kâh aşırı derecede sakin ve huzurlu, kâh fazlaca öfkeli olurlar.

Düz yürüyemez, zikzaklar yaparlar.

Zihinleri düzgün çalışmaz. Bazan söyleneni anlamamış gibi davranır, acayip tepkiler gösterirler.

Azdıkları zaman illüzyonlara kapıldıkları olur. Zaman zaman kendilerini ünlü bir şarkıcı, boksör ya da cambaz zannederler. Bazan da at yahut uçak oldukları zehabına kapılırlar...»

Bunu okur okumaz «Aman!» diye yerimden fırlamışım.

Zümrelerin atlık illüzyonuna alıştık. Ama bir partinin kendini birden uçak sanıverdiğini düşünün.

Öyle ya, uçak dediğiniz hep nakliye uçağı, yolcu uçağı falan gibi tatlı tarafından araçlar değil ki. Avcı uçağı var, bombardıman uçağı var, hattâ kamikaze intihar uçağı var...

Uçaklaşmalar olursa, o zaman görün siz toplumdaki âsâyiş!

Refik ERDURAN

AY'DA KRATERLER...

BİZDE KRATERLER!

BEYOĞLU caddesinde, kaldırımın kenarında durmuşlar, başlarını yukarıya kaldırmışlar, orada olanları seyrediyorlardı. Biri, ötekine diyordu ki:

— Vallahi o... Ben yanılmam. Bende ki göz, çıra budağı değil...

— Sahi o mu yahu?

— Yemin ettim... Gözlerimle gördüğüme de inanmıyacak mıyım?

Yanlarından geçen iki kişi daha durdu. Bir tanesi baktı, baktı:

— Gördün mü?... dedi. İşte o...

— Sahi bel... Ne yapıyor orada?

— Ne bileyim ben?... Bir şey yapıyor elbet...

Bir kadınla bir erkek durdu; kadın, erkeğe gösterdi:

— Gördün mü? dedi.

— Gördüm, gördüm...

— Çok hoş değil mi?

— Adamına göre değişir. Bana bir şey ifade etmiyor.

Kalabalık gittikçe artmaya başladı. Başlar hep yukarıya kalkıyor, karşıdaki apartmanın üçüncü katına çevriliyordu. Yoldan geçenlerden biri, ötekine seslendi:

— Yahu Recep ne var orada?...

— Görmüyor musun yahu?

— Yooooo...

— İyi baksana...

— Haaa, tamam, şimdi gördüm.

Kalabalık arttıkça arttı. Ağacamlı'nın köşesindeki trafik polisi, yol üstünde birikenlere sokuldu:

— Beyler lütfen toplanmayalım, dedi. Arabalar rahat geçemiyor.

Polisin sözü üzerine bir kaç kişi yürüdü. Ama yürürken duranlar daha çoktu. Mültemadiyen aralarında konuşuyorlardı:

— Yahu hayret bel... Niye oraya çıkmış?

— Ne bileyim ben birader?... Çıkmış işte...

— Peki sonra ne yapacak?

— Onu da bilemiyorum.

Yoldan geçen iki toplum polisi durdu. Biri, karşıdaki apartmanın üçüncü katına baktıktan sonra:

— Beyler dağılalım lütfen, dedi. Yolu tıkadınız.

Kaldırımın üstü, gerçekten mahşer gibi kalabalık bir hal almıştı. Polislerin ihtarına rağmen, kimse dağılmıyordu. Bütün başlar, karşıki apartmanın üçüncü katını gözlüyor-du.

Polis, daha sert bir şekilde tekrarladı:

— Beyler, dağılalım diyorum. Anlamıyor musunuz?

Gene kimse aldırış etmedi. Yavaş yavaş, karşıki kaldırımdan bu tarafa geçenler de oluyordu.

Kaldırımın üstünde biriken kalabalık, biraz sonra otobüs yoluna da taşmaya başladı. Gelip geçen arabalar, halkı uyarmak için, klakson çalmak zorunda kalıyorlardı. Caddedeki trafik polisi, öteki polislerin yanına sokuldu:

— Cemil, kardeşim!... dedi. Bu kalabalığı dağıtın Allah aşkına... Vasıtalar rahat geçiş yapamıyorlar. Nereye bakıyorlar bunlar böyle?

— Valla ben de anlayamadım kardeşim. Birikmişler, havaya bakıyorlar.

Sonra gene kalabalığa döndü:

— Beyler, dağılın diyoruz size...

Lâftan anlamaz mısınız?

Durdu, bekledi, kimsenin aldırışını görünce, arkasına döndü:

— Kalk merkeze gidelim. Yardımcı kuvvet alalım yammıza...

Kalabalık, caddeye döktüğü için, vasıtalar artık yürüyemez olmuşlardı. Trafik polisi, durmak zorunda kalan otobüslerden birinin yanına gelmiş, boyuna düdük çalıyor, eliyle de sinirli işaretler yapıyordu:

— Yürü be birader... Devam etse ne...

Şöför, yan pencereden kafasını çıkarp cevap verdi:

— Nasıl yürüyelim abicim?... Arabanın önündeki kalabalığı görmüyor musun? Bir adam çiğneyecek olursam, benim yerime sen mi yatacaksın?

— Lâkırdıyı bırak da, yürümeye bak... Haydi, devam et...

Kalabalık, hiçbir şeye aldırış etmiyordu. Biraz sonra, Beyoğlu Emniyet Amirliğinden beş altı polis geldi.

di. Bir tanesi komiser muaviniydi. Üstüste bir kaç sefer keskin düdük öttürdü:

— Ne oluyor?... Dağılalım... Yürüyün efendiler, yürüyün...

Polisler, halkı itip kakmaya başlamışlardı. Ama, omuzundan itilen üç adım sonra tekrar duruyor, tekrar başını havaya kaldırarak, karşıdaki apartmanın üçüncü katına bakıyordu.

Komiser muavini, meraklılardan birini yakalayarak sordu:

— Ne bakıyorsun be kardeşim?... Ne varmış orada?...

Adam, şaşkın cevap verdi:

— Niye bakmayayım?... Herkes nasıl bakıyor?

— Peki anladık ama, nereye bakıyorsun?

— Nah, şu pencereye bakıyorum.

— Ne varmış o pencerede?

— Canım, niye sırf bana çatıyorsun?... Başkasına da söylesene... Baskan, sırf ben miyim?

— Kardeşim, ötekilere de sorarım. Ama sen, ne diye bakıyorsun?

— Ötekiler niçin bakıyorlarsa, ben de o sebeple bakıyorum.

— Siz adamı deli edersiniz bel... Haydi yoluna git, durma caddenin üstünde...

Adam, dört beş adım kadar ilerledi. Sonra durup, tekrar yukarıya bakmaya başladı.

Ana cadde adamaklı tıkanmış, otobüsler, otomobiller, oldukları yere mihlanıp kalmışlardı. Duran otobüslerin pencerelerine de, içeriden yolcular birikmişler, dışarısını görmeye çalışıyorlardı.

Polis düdükları, caddeyi çın çın öttürüyor, ama kalabalık bir türlü

dağılmıyordu. Polisin hareketleri, biraz sonra daha da hırçınlaştı. Caddede birikenlerin, rastgele itip kakmaya başladılar. Ama her şeye rağmen, kalabalığın dağılması mümkün olmuyordu.

Neden sonra komiser muavini, polislerden birini yanına çağırdı:

— Koş merkeze, dedi. Amir beye söyle, itfaiyeye telefon etsin. Bir arabaya yollasınlar, su sıkıp halkı dağıtalım.

Polis gitti. Otomobiller durmamasına klaksonlarını çalıyorlardı. Kalabalık adamaklı büyütmüş, caddenin bir tarafı, mahşeri bir hal almıştı.

Komiser muavini, gene sağa sola seslenmeye devam etti:

— Açılın beyler, dağılın... Görmüyor musunuz?... Trafik durdu.

Komiser muavininin sözlerine kimsenin kulak astığı yoktu.

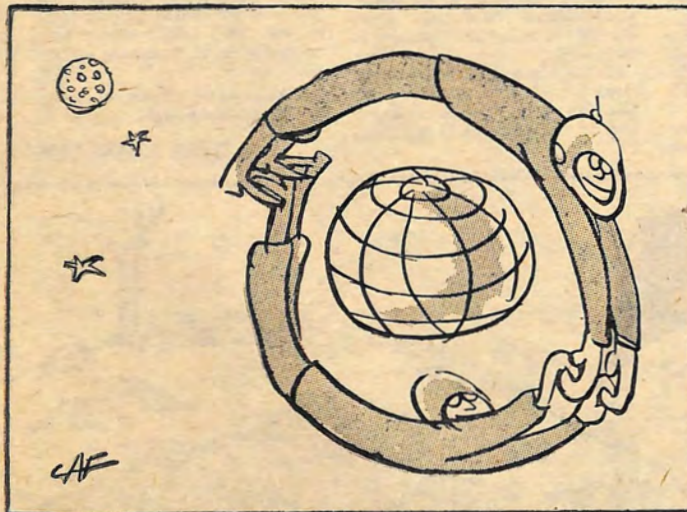
Bu, böylece onbeş dakika kadar sürdü. Beyoğlu caddesindeki trafik akımı durmuş, Unkapanı ve Karaköy'e kadar olan yollar, vasıta ile dolmuştu. Biraz sonra Galatasaray tarafından siren sesleri gelmeye başladı. Kırmızı bir itfaiye arabası göründü ama, yol açık olmadığı için bir türlü ilerleyemiyordu. İtfaiye arabası, iki tekerleğini kaldırımın üstüne bindirerek ilerlemeye çalıştı. Bin zorlukla, halkın toplandığı yere kadar geldi. İtfaiyeciler hemen arabadan atlayıp, yola hortum döşemeye başladılar. Arozöz homurdana homurdana çalışıyordu. Hortumun madeni ucu, halka çevrildiği zaman, kalabalık kaçışmaya başladı.

Deminden beri elektrik direğinin dibinde duran, bütün ısrarlara rağmen yerinden kılmıdamayan, gençten bir adama komiser muavini sordu:

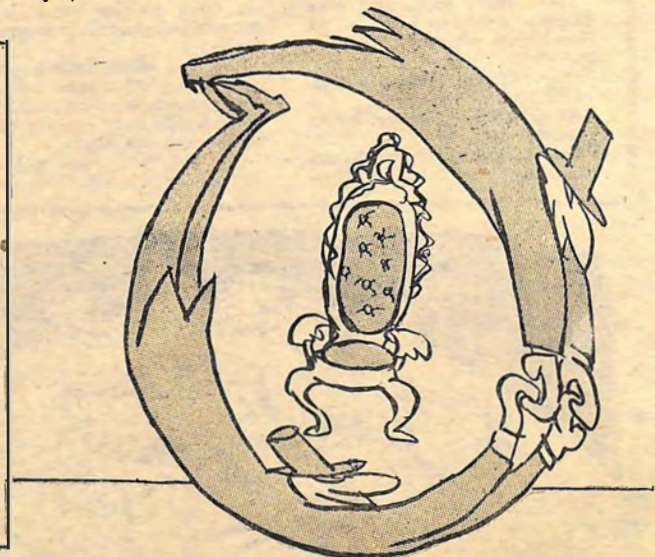
— Yahu kardeşim, dedi. Ne var ki burada, bu kadar inatla bakıyorsunuz? Şunu söyle de, biz de anlayalım.

— Hiç be abi!... dedi genç adam... Görmedin mi?... Pencerenin önünde Zeki Müren kahve içiyordu da, ona bakıyorduk.

Adnan VELİ

Uzayda kenetlenme...

Bizde kenetlenme!

Neye güler bu İngilizler

Rıfat Ilgaz

MÜŞTĖŞARLARIN, genel müdürlerin, müdürlerin bozuk para gibi harcadığı bir dönemdi. Büyük adamlar gibi, büyük paralar da su gibi harcanırdı büyük kentlerde. Hani sabahın bir ellilik bozdururdunuz da, akşama son kalan lirayı dolmuşa verirken: «Nereye gitti bu ellilik?» diye kendi kendinize sorardınız. O günleri istedi...

Giden müştĖşarlar, genel müdürler, müdürler ve paralarla birlikte bir kör dövüşüdür de gidiyordu. Kimin eli kimin gırtlığında, kimin parmağı kimin kulağında belli değildi.

Karatavuşun kadı, kara karganın kılavuz, Nail Moralı'nın da fıkraya zarı olduğu bir dönemde kısaca... Nail Moralı az bilip öz yazdığını sanan, anasının gözü bir yazardı.

«Bu memleketi kurtarsa kurtarsa özgürlük kurtarır» demesini bilecek kadar anasının gözüydü.

Ama kimden kurtulacaktı, nasıl kurtulacaktı, bunu ne belirtmişti, ne de böyle bir şey düşünmüştü. Özgürlük diyor da başka bir şey demiyordu. Daha önceleri başka bir şey de demişti: Demokrasi! Bu sözcüğü eski Yunandan alıp İngiliz komisyonculuğu ile memleketi sürmeğe çalışmıştı. Özgürlüğün asıl yatağı İngiltereydi! İngilizler özgürlüğü evirip çevirip, Avam Kamarasından geçirip kendilerine mal etmişlerdi. Almasını bilene ehven fiyatla satabilirlerdi de... Elverir ki alacak bir kültüre sahip kişiler çıksındı karşılarna.

Nail Moralı İngiliz kültürüyle yetişmişti! Okulda bu yüzden ona İngiliz Nail dedikleri de olmuştu. İngilizcesinin iler tutar yanı yoktu ya, İngiliz kültürünü Darülbeydi'ni perdesini çekerken suflörlükte yapmıştı gençliğinde. Hamlet'le Makber'i ezbere bilirdi bu yüzden. Demek istiyorum ki özgürlük isteyen sıkı bir yazardı Nail Moralı. Bu özgürlüğü, küfür yedi istedi. Tokat yedi, istedi. Muştı yedi, gene istedi. İsteyenin bir yüzü karaydı, vermenin iki yüzü kara...

Millet, iki yüzü karanalrın, zındana çevirdiği bu kapkaranlık gecelerden bir sabah kalk borusuyla uyandı. Harbiye marşıyla yürüyüşe geçti. Bizim özgürlükçü Nail Moralı da çıktı basımavinden. Başladı köşe başlarında bağırma:

«Özgürlük isteriz! Özgürlük isteriz! Özgürlük isteriz!...»

Yakaladılar Nail Moralı'yı:

«Ne istiyorsun sen arkadaş?» dediler.

«Özgürlük isteriz!»

«İşte geldi ya özgürlük. Daha ne isteyip duruyorsun?»

«Çok yoruludum. Beni tam ahyıkla emekliye...»

«Yooook! Çok gençsin!»

«Bana çok uzak bir yerden... Bir iş... Bir... Kâtiplik... Bir ataşelik...»

«Ataşelik mi?... Ne ataşeligi?... Mülterlik mi?...»

«Ben sivilim. Anadan doğma!»

«Haaa!... Bak öyleyse veriniz. Basın ataşeligi... Kültür ataşeligi...»

«Kültür ataşeligi. Uzak bir yere gönderin!»

«Mesela Japonya?»

«Japonca bilmem!»

«Canım dil bilmek zorunluğu yok! Ne kadar az dil bilersen, senin için de bizim için de iyi!»

«Ben İngiliz kültürüyle yetiştim.»

«Bizce hiçbir sakınca yok! İngiliz kültürü aşımın... Yani daldırma, çelikleme aşımın, teknik olanakların, uygulanması görevinde olumlu bir çaba göstereceğine güvenimiz tamdır. Kaleme yaptığın hizmete teşekkürler. Kaleme artık isimiz düşünecek, biz bundan böyle yazı makinesi kullanacağız. Buyur, yolun açık olsun! İşte ayılın yılının, ödenegin! İstersen emekli aylıklarını da peşin verelim, toptan!»

Hemen o gün atladı uçağa, ver elini Londra, beş çayına tam zamanında yetiştiği için çok mutluydu.

Ertesi gün vitrinlerden başladı kültürel çalışmalarına. Yılmadan yorulmadan bütün vitrinlerin önünde saatlerce kalıyor, çocuk patiklerinden, kadın kilotolarına... Jambonlardan, eğer takımlarına kadar bilgisini arttırmak için dinliyordu.

Gelmiş geçmiş bütün kültür ataşelerinin uydukları geleneklere kılı kılarına bağlı kalarak kitapçı vitrinlerinin önünden başını çevirip gözlerini yumarak geçiyordu.

Sisli bir gündü, yani güzel bir gün... Kültür değinmeleri yaptığı, döviz kurları üzerinde çözümlü ve uygulamalı deneylerde bulunduğu öğle sonu saatiydi. Beş çayına çok vardı daha. Bir vitrin gördü. Koskocaman bir papyon kondurulmuştu köşeye. Girdi mağazadan içeri. Elçilik başkâtibine doğum yılı için şık bir kravat alacaktı. Tezgâhları dolaşmış, beğendiği bir kravatı uzatmıştı parmağını. Kulağının dibinden ikinci bir parmağın aynı kravatı doğru uzandığını görünce şaşırdı.

Tatlı bir kadın sesi:

«Şu kravatı rica ediyorum!»

Bakımlı, yeni ojelemlmiş bir parmaklı bu İngilizlerin, «Lady» dedikleri türden bir sayın bayandı. Yani sağduyulu, sağbeğenil, sayın bir bayan! Zevklerinin birleştiğinden de anlaşılıyordu ki, genç kız gerçek bir lady idi.

Kapıdan çıkarken şapkasını çıkardı saygı ile:

«Bendeniz, Nail Moralı» dedi, «Kültür ataşesi».

«Ben de Margaret Emerson.»

Yalancı demek, İngilizlerin biçimsel gelenekçiliği... Issız adaya düşen iki İngilizli tanıştıran papağan güldürüsü uydurmaydı. Bal gibi, papağansız da tanışılıyordu işte.

«Tebrik ederim zevkinizi sayın bayan» dedi, «Ciddan takdire değer ince bir zevkiniz var!»

«Anlayamadım efendim...»

«Kravat...»

«Haaa!... Kravat mı? Bugün seylsimin doğum günü de... Siz seylis dediğime bakmayın, çok anlayışlı, duygulu bir genç... Ara sıra şiir bile yazar... Hele tiyatro...»

Kültür ataşesiydi, kültürünü göstermenin tam yeri:

«Sizdeki şairler demek hep böyle seylislikten yetişiyorlar. Shakespeare'den beri...» dedi.

Bu İngilizler neye, hangi espiye güllerini acaba?

Mis Margaret bu ince espiye bile gülmemişti. Doğruydı. İngilizlerin mizahtan, anlamadıkları...

Yanyana yürüyorlardı. Yan gözle bakıyordu kızın şıklığına. Çivit mavis gözleri yüzüne yakışır biçimde rimellenmişti. Boyu, kendisinden biraz daha kısa olsaydı, güzel kadın bile denebilirdi.

Gözleri vitrinlerden ayrılmıyordu, demek o da kendisi gibi insanla ilişkisi olan her şeyle ilgilenmekten hoşlanıyordu. Genç kız geniş bir vitrinin önünde duruvermişti birden.

Şaşılacak şeydi. Vitrinde kadınlı ilgili hiçbir eşya yoktu. Ne bir eşarp ne de bir çamaşır... Mankene giydirilmiş arkası çift düğmeli, yırtmaçlı, uzun etekli ekose bir ceket... Bel bir frak bel gibi dar mı dar...

Kendinden geçmişti Margaret:

«Aman ne kadar güzel!» diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla sordu Nail Moralı:

«Şu eldivenler mi?»

«Ne eldiveni efendim, şu ekose ceket bir bakın!»

«Evet, evet çok şık doğrusu...»

«Güzel bir kupu var!»

«Kumaşı da sağlam!»

«Babam burdan giyinir.»

Bir de kamçı duruyordu ceketin ayak ucunda. Ne işi vardı bu vitrinde kamçının?

«Kırbac da çok güzel!» dedi, «Bizim memlekette de güzel kırbaçlar yapılır.»

Kültür ataşesiydi gerisini getirmesi gerekirdi:

«Vitrindeki kırbaç her halde domuz derisinden yapılmış olacak. Biz kırbacı neden yaparız bilir misiniz?»

«Plastikten mi yoksa?»

«Bilemediniz! Öküzün organından. Saraçlığımız, öküzün organına bile biçim verecek bir ustalığa, elden düşmez bir eğitim aracı ortaya koyabilecek bir niteliktedir. Sapı gülmüşten çerkez kırbaçlarımız vardır ki, üzerindeki nakışları seyretmeye doyamazsınız. Sonra şiş kebablarımız da ün salmıştır. Şiş de kebabı da yakmadan eti pişirmesini bilen aşçılarımız, politikacılarımız vardır!»

İngiliz politikasına da değinecekti. Kız, bir şey hatırlamış gibi saatine baktı:

«Geç kaldım» dedi, «Hemen götürmeliyim kravatı. Sizden çok hoşlandım. Daha çok, kültürünüzden.»

«Aman efendim,» dedi, «Kültürümü size borçluyum, siz İngilizlere... Hem ne kadar konuşabildik ki... Yarın beş çayını birlikte...»

Ertesi gün beşe beş kala buluşmak üzere ayrıldılar.

Kız köşeyi döner dönmek koştı, kızın beğendiği uzun etekli, ince bel ceketini, satın aldı. Ne yakışmıştı ya! Ne beğenecekti yarın. Yalnız babası mı giyirdi o mağazadan, anlasındı Margaret!

Buluşacakları yerde, daha saat dörtte başlamıştı dolaşmaya. Ceket nasıl da oturmuydu, görüyordu vitrinlerde. Hele bel, bilezik gibi yerleşmişti yerli yerine. Vestiyere bahış vermemek için şapkasını giymemişti. Çok tuhaf adamlardı bu İngilizler. Suratsızlıkları kadar bol bahış vermeleri de bir özellikleriydi.

Shakespeare'in siyah gözlü kadına yazdığı sonelerden bir iki tanesini ezbere okuyup şaşırtacak! Margaret'i. Shakespeare'in anasının, babasının ağını soracaktı, bilmeyecekti tabii...

Biz bütün sanatçılarımızın yedi göbek soyunu biliriz diye öğünecekti.

Sanki bütün Londralılar aklından geçirdiklerini anlıyorlarmış gibi gülyüyorlardı. Hele yaşlıları daha da ileri gidiyorlardı. «Genç kuşak her yerde anlayışsız» diyorlardı. Büyük mizahçıları Bernard Shaw doksan dört yaşında öldüğüne göre düşündüğü yanlış da sayılmazdı.

«Günaydın Mister Nail Moralı!»

«Günaydın Mis, pardon Lady Margaret Emerson!»

«Özür dilerim... Geç kalmış değilim ben. Tam zamanında geldim. Sizi karşıdan gördüm görmesine ama, tanıyamadım.»

«Ne var tanıyamıyacak?»

«Dün başka ceket vardı da üzerinizde...»

«Bugün de başkası, değil mi? Yani yakışmamış mı?»

«Şaşırdım sizi görünce... Oysa çaya gideceğimizi söylemişsiniz.»

Ünlü bir çayevinin önünde durdukları halde kız, almış başını gidiyordu. Çok mu pahalıydı burası yoksa? Kız bütçesini mi düşüncüyordu Nail Moralı'nın?

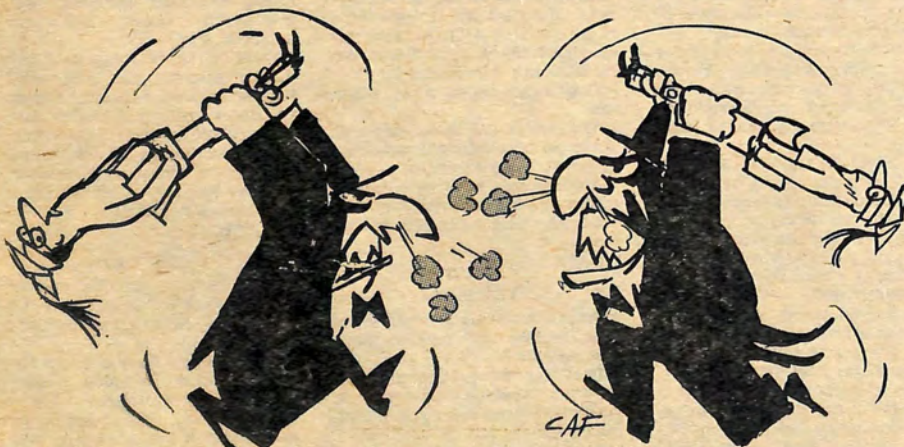
«Rica ederim, buyrun, hiç çekinmeyin!»

Boyuna gidiyordu Margaret:

«Bakin hava ne kadar güzel! Sizinle parka gidip oturalm. İstemez misiniz?»

Biraz umutlanan Nail Moralı, başlamıştı içini dökmeye:

«Nasil istemem! Kimsesiz bir yerde... Şöyle başbaşa... Dün kırbaçtan konuşuyorduk... Biz binici bir milletiz. Atla, taa Ortaasya'dan beri içli dışlı olmuştuk. Biz her şeyimizi ödünç verir, atımızı vermiyoruz. Kırbaca gelince, en sağlam, bir egi-

Bazı talebeler, politikacılara âlet oluyor. — Gazeteler —

Rus uzay aracı «Soyuz-5»
yeryüzüne indi. (Gazeteler)

— Ah, bir de ben
inebilsem!..

tim aracıdır. Kırbaç demek eğitim demektir. Dün vitrinde gördüm, en lüks bir vitrinde... İngilizlerin de kırbaça ne kadar önem verdiklerini anladım. Gece ansiklopedileri inceledim. İngilizlerde de varmış kırbaç cezası. Bakın kültürlerimiz arasında nasıl da bir benzerlik var... Yalnız mizah anlayışımız uymuyor sizinle... Bizim güldüklerimize İngilizler neden gülmezler kuzum? Anlayamadığım bir şey var... Bugün durmadan neden güliyorlar. Gülmelerini bilmez denilen insanların böyle durup dururken gülmeleri çok tuhaf... Sizin ünlü mizahçınız bile İngilizlerin vurdum duymazlığından yakınırdı..

«Bakmayın ona, İrlandalıdır o!»

«Görüyorum Shaw da aldanmış, hem de çok aldanmış. Ben bile yanlışmış sayılabılırım. Gerçekten gülmesini biliyormuş İngilizler! Bakın şu yaşlı adama!.. Kahkıyor gülmekten. Nedense yaşlılar daha çok güliyorlar. Ama ne olursa olsun, durup dururken gülmeleri çok tuhaf! Kırbaç öküzlük organından yaparız, dayanıklı olsun, can yakсын diye. Bakın rica ederim, boyuna güliyorlar. Bu normal bir gülüş değil, anlıyorum. İkimizden birine gülmüş olmasınlar... Neden güliyorsunuz sayın baylar, ne var gülecek?... Bir Lady-

nin, bir Kültür Ataşesiyle konuşması çok mu gülmeyecek bir olay?»

Kız:

«Hayır sayın bay!» dedi, «Neden gülünç olsun! Bununla birlikte özür dileyeceğim sizden. Hemen gitmeliyim!»

Yürüyüp gitmişti genç kız. Yalnız kalınca durumu bütünüyle kötüleşmişti Nail Morali'nin. Parktaki gençler, yaşlılar katıla katıla çevirmişlerdi dört yanını, çepeçevre. İte kaka sıyrıldı aralarından. Caddeye çıkar çıkmaz atlardı bir taksiye:

«Çek!» dedi, «Hemen!»

Şoför «Nereye?» diye sormadan sürüyordu arabasını. Neden sonra «Zink!» diye durdu birden. Saygıyla açtı kapıyı:

«Buyrun sayın bayım!»

«Neresi? Nerdeyiz?» diye sordu.

«Derbi!» dedi şoför, «Manej için giyindiğinize göre...»

İndi arabadan, ikincisine bindi. Manejden dönen bir centilmen gibi saygıyla selâmlandı, yeni şoför:

«Buyrun ekselâns!»

Gerçek bir İngilizdi şoför, gülmesini bilmiyordu. Morali da gerçek bir kültür ataşesiydi. Kılığını Derbi'ye uydurmasını bilecek kadar...

Rıfat ILGAZ

ANKARA MEKTUBU :

Ufak hikâyeler

HALKIN SESİ..

Elinde muntazam bir evrak çantası, boynu bir yana azıcık bükük, sevimli İstanbul Belediye Başkanı Fahri Atabey, sebze Hal'inde dolaşıyor İstanbul'da; yanında bir memur, nazık, uzak, garip... Mandalline satıcısı Nergiseli Abdullah, Belediye Başkanının git-gelini seyrediyor bütün yaşamışlığıyla gök kubbenin altında...

Yağızdan biri yaklaşıyor ve soruyor Başkana:

«— Ne yapıyorsunuz burada beyefendi?»

Başkan, son derece protokoler:

«— Tanışıyor muyuz?»

«— Bırak sen onu beyefendi Burada ne yapıyorsunuz?»

«— Malûmat alıyorum efendim, malûmat alıyorum...»

Ve uzaklaşıyor, hayattan uzaklaşıyor gibi, çantasıyla, memuruyla, yabancılarıyla, nezaketiyle...

Belediye Başkanı uzaklaştıktan sonra yağız adam, Nergiseli Abdullah'a gülererek yaklaşıyor:

«— Ha ha ha... İhtilâlin doksân dört albayı (o kadar çok muydu?), buradaki katakulliler hakkında malûmat edinemedi... Ha ha ha... Alsın malûmatı domateslerden, patateslerden, mandalinalardan... Belki onlar malûmat verir ona, ha haaa!...»

SERT BİR NOTA :

Elâzğlı bir vatandaş, Rus zımmamdarlarına telgraf çekiyor, Çekoslovakya'nın işgalinden hemencecek sonra:

«— Çekoslovakya'yı yirmi dört saatte ya terkadersiniz, ya terketmezsiniz.»

Ülmatomun bu şeklini her halde daha kimse düşünmemiştir.

BOZBEYLİ ÜZRE :

Şimdi artık öyle gömlekler giyilmiyor, frakların içinde: Dik ya-ka devri geçti her bakımdan... Hatırlıyorsunuz değil mi, o kırt kırt yapan gömlekleri. Meclis Başkanı Bozbeyli azıcık bana onları hatırlatır, tutumunun yoğun kolalıyla... Yakından öyle değildir.

Talebelik çağının bir hikâyesini anlattı:

«Üniversitenin yakınında bir yeşillik vardı. Talebe basardı üzerine ve içim ezilirdi. O kadar güzeldi ki...

Bir bahar günüydü. Ama ne kadar güzel bir gün... Bir de baktım ki, yalnız basmak değil, yeşilliğin üzerine, talebeler kızıl erkekli, bütün vücutlarıyla yayılmış... Konuşmaları bana kadar geliyordu... O kadar güzel bir bahar günüydü ki... O kadar da mutluydular ki onlar... Baktım, baktım, birden ben de o basmaya kıyamadığım yeşillığe gittim uzandım upuzun...»

Her halde, hayatta, o kırt kırt kırt yapan «libasını» üstünden attığı nâdir anlardan biridir...

DUYURMA YOLU :

Bir AP'li milletvekili konuşuyor:

«— Ben, bizimkilere (Artık «bizimkiler» kim ise), bir şey duyurmak istersem, Vedat Ali Özkan'a (Sihhat Bakanı), söylüyorum, o da telegraftan daha emin ve daha süratli aktarıyor... Dayanamaz ki...»

AP'li politikacının söylediğine inansam Akbabam, benim de aktarmak istediğim ve bir türlü duyuramadığım şeyler var, fıslayiveririm, mayı gözlü Bakana. Ama inanmıyorum!..

SEÇİM HAVASI :

Kaç ay kaldı seçime Akbabam? Sekiz mi?... E, Ankara seçim havasına girdi bile... Her bayramın hazırlığı uzun sürer, bayramın en çoğu bir kaç gün...

Girdi puslu Ankara seçim havasına... Artık her şey «seçim üzres». Yemekte, içmekte, konuşmakta, dostlukta, düşmanlıkta, kumar harıç... Onun otonom yaşantısı var... Ve burada dostu düşmanı bir masanın etrafında her zaman birleştirecek tek «ideal».

Partiler birbirlerini yemelerine ara verdi... Yeme işlemi her bir parti vücudunun iç organlarında yapılıyor... CHP'si de öyle, AP'si de öyle, TIP'ı da öyle... Öbür ufaklıktan partileri bilmiyorum...

Yağcılara vazife düştü. Tezvirçilere de... Ondan ona, bundan buna lâf yetiştiriyorlar çıkarlarınca, haber yetiştiriyorlar imalatlarına. Herkesçe, herkes komplo kuruyor... Ve büyük vefâlılar, büyük fedailer, bu komploları haber veriyorlar, «toplumun menfaatini» gözeterek... İşler durdu tabii... Zaten durulmuştu çoktaaa.

Girdi puslu Ankara seçim havasına...

Anlamıyorum, bir şehir, nasıl olur yirmidört saat üzere yirindört saat kızılı kısırağıyla kızamıyla, taşıyla toprağıyla, nah buraya kadar, senenin üçyüz altmışbeş günü günlük politikaya batık olur?... Ne sanat, ne edebiyat, ne felsefe, ne sohbet hiçbir şey kalmadı artık...

Bir daha dünyaya gelirsem Akbabam, Ankara'yı kültür ve sanat şehri yaparım. Ve nasıl üniversite sitesi yapılıyorsa, politika sitesi kurarım... Şehrin kırk kilometre ötesinde, bütün «icabatıyla»... Artık dayanamıyoruz çünkü!.. Girdi puslu Ankara seçim havasına...

Nimet ARZIK

Fazla yolcu alan otobüslerden 50 lira ceza alınacak. — Gazeteler —

- Çok canlı olmuş kim yaptıysa...
Kardan adam kalçama
şimdik attı kocacığım !..

- Allah kavuştursun !..

- Nereye böyle, kızlar ?.. biz de gelelim mi?

CANIN SAĞ OLSUN

Felek; insandan alır her fırsatta öcünü,
Duyduğun sevinçlerin ödetir haracını.
Sen eksiltme yine de mücadele gücünü,
Bir sigara yakıver, salıver dumanını;
Sıkma tatlı canını!..

Ne kadar dirensen iş varır olacağına.
Haberin yokken incir dikerler ocağına.
Sakalını yolarlar oturup kucağına.
İlân etme âleme kendi özel acını;
Sıkma tatlı canını!..

Biraz geniş olmalı, melânkoli pek kötü,
Herkesi bizar eder çıkardığın gürültü.
İhtiyaten bulundur masanda «Arslan sütü»,
Bugününü hoş geçir, merak etme yarını;
Sıkma tatlı canını!..

Gönlünü kaptıranlar bir hercai güzele,
Başları yanık kokan «Ya ley!» li bir gazele.
Sen bu yolu izleme, sevgilini tazele!
Neşeli havalara akord et kemanını;
Sıkma tatlı canını!..

Yazan ve yöneten: Mehmet Akan.

Çalır: Arif Erkin.

Gösterimelik-giyisi: Metin Deniz.

Oynayanlar: Ulvi Uraz, Arif Erkin,
Ayben Erman, Gül Akelli, Oya Kurt-
oğlu, Nadya Budak, Gürol Gökçe,
Erdoğan Dikmen, Şemsi İnkaya, İs-
mail Biret, Kemal Sunal, Yavuz Şe-
ker, Burhan İnçe.

Pişekâr'ı pişekâr, kavuklusu ka-
vuklu olmayan; curcunacıları başka
türü; zenneleri kadın; çalgıcıları ba-
terili; Acem'i, Arnavut'u, Rumelisi,
Arap'ı noksan; âşık'ı bulunmayan;
matizsiz, tiryakisiz, modern bir ti-
yatro oyunu. Ama ne zararı var! A-
maç, halka hizmet; kaynaklarımıza
inmek. Kalıba tam uyulmasa da ne
gam! Eski deyimle, zarfı bırakalım
mazrufa bakalım. Kalıbın içini dol-
duran öykü önemli:

Arif köyünden kopup İstanbul'a
gelmiş. Üçkâğıtçılığı bir iyice ög-
renmiş, bitirim bir herif. Neden bel-
li değil ama, bir süre kalmak üzere
köye dönmüş. İlk o teşrif etti sah-
neye, ve oyunu tanıttı bir pişekâr gi-
bi bize.

Sonra Ulvi ve ailesiyle tanıştık.
Ulvi de kavuklu olmayan bir «ka-
vuklu». Uzun sözün kısası, karı kı-
zan ve de eski arkadaşı Arif'in ısrarına
dayanamayıp, Ulvi, üçkâğıtçı
...'in peşine düşerek ve karı kıza-
rın da yanına alarak İstanbul'a geldi.

Önce zengin ve manyak, geçkin
ve isterik bir kadının özel hamamın-
da tellâk olmak istedi, dikiş tuttura-
madı. Bir inşaata girdi işçi olarak,
kâhya hakkını yedi; oradan da çıktı.
Halk türkülerini sanatçısı yapmak
istedi onu Arif, ünlü bir besteci ve
şarkıcıyla tanıştırdı (o biçim); bu
da Ulvi'nin sırtından geçinmek istedi.
Sonunda Ulvi'cik saatini, kös-
teğini, donunu gömleğini Milli Pi-
yango'ya yatırdı. Piyango da yüzü-
ne gülmedi.

Bu ara karısıyla kızı, Arif'in ara-
cılığıyla yoldan çıkıp birer çiçek,
oğlu ise esrar çeken yerli bir bitnik
oldular. Üstelik de Ulvi'yi hakir gör-
meye başladılar.

HALK TRAFİK KONTROLÜ YAPIYOR

Bir yılda 28 kişi öldük-
ten sonra Taflan halkı
trafik polisinden umu-
dini kesti.

ERKİN THA
MERKEZE başlı Taflan bu
casında trafik ekolierinden

-ULA HIRBO.
ÇIKAR HELE
EHLİYETİNİ!

YAZISIZ!

-SEN ÇEKİL ORADAN ABİ...
BEN YAPARIM KONTROLÜ!

YAZISIZ!

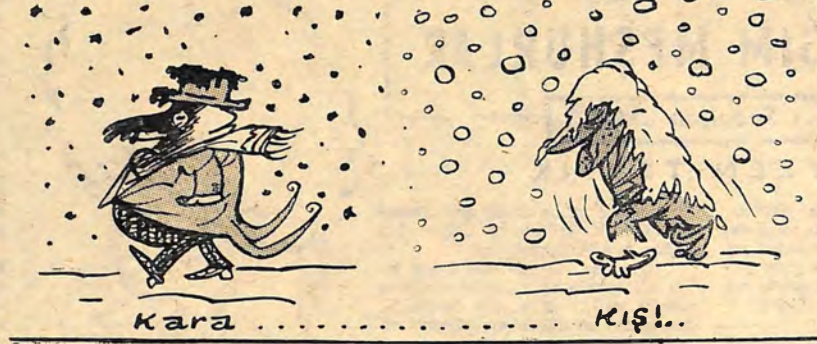
AF O
SÜRÇ
LİSANI

HAN
HUM
ŞARAL
(MİDİRFİ
OYUN

HANDA
SELÇU

Yazısız

Kara

Kış!..

Önüne baksana yahu kör müsün?

Gel ahbab, burası sıcacık!

Açıkgöz Arif kadınları kızları modern hayata sokma karşılığında kazandığı paralarla, sıkı bir iş kurmaya, mevcut olmayan bir tüketim maddesi üretmeye karar verdi. Bu işte lütfetti, Ulvi'yi yanına aldı işçi olarak... Başladılar bulunmayan makinede mevcut olmayan «Midirfilik» i üretmeye...

Anasının gözü Arif, sokakta, gazetede, radyoda, yerde, gökte, aklı gelen ve gelmeyen her fırsatta ve her yerde «Midirfilik» in reklamını öyle bir yapıp, öyle bir beynini yıkadı ki insanların, millet bu mucizeyi almak için hem kuyruğa, hem birbirine girdi.

Bu arada Ulvi, çok akli evvel olduğundan birden anlayıverip, dalga-yı çaktı. Ondan sonra da yırtındı, ötekilere anlatsın diye. Fakat ondan başka kimse anlamadı, anlayamadı işi.

Peki, Ulvi nasıl anladı? diyeceksiniz...

Hakkınız var, ama söyledik işte... Ulvi kural dışı adam, bir akhevvel diye... Tabii çileden çıktı sonunda Ulvi, ve bağırda anlayanlara:

«— Haydi şimdi gidip düşünün!» Gidip düşüncekler her halde sözünü tutup. Ne var ki düşünmekle de olmuyor bu iş. Kavramlar var ya kavramlar, işte bu kavramlarda bir orostopolluk çıkıyor ortaya.

Pişekâr oyunu anlattı az buçuk ama, yönetmedi. Modern orta oyunu olduğundan bu görevi sahneye koyan yaparmış. Kavuklunun pişekâr ve diğerleriyle karşılıklı söz çarpıtmaları, sövüşme, tekerleme, deyiş oyunları oldukça başarılıydı. Hareketlerdeki güldürücülik ve şaklabanlıkta iyice ustaydı Ulvi Uraz.

Köçekler gerçekten iyi idiler, zilleri takip, neşeyle ve şevkle kıvrıldılar.

Başkaca bir halk oyunu görmedik sahnede. Yazar, oyunun «turistik» olmasını istememiş ya; bu yüzden olsa gerek... Umarız ileride turistik olmayan halk oyunu da bulunur, bu tür eserlerde kullanılmak için.

CANIN SAĞ OLSUN

Ayrılık yaklaşıncı bazıları yaş döker,
Benden usandı diye içine hüznün çöker.
Bir söz vardır unutma: «Çivi çiviye söker»
Yeni bir hayat için sakla heyecanını;
Sıkma tatl canını!..

Şimdi aşta mülkiyet hakları pek tanımaz,
Hercal meşrepliler hiçbir dalda tutunmaz.
Kiraya alışıklar bu hallere pek tınmaz,
Dinleme şunun, bunun geçersiz beyanını;
Sıkma tatl canını!..

Bazı genç kızlar vardır yanmaya hazır bir kav,
Bazı kadınlar vardır her ökseye düşen av.
Fazla sırtışıklara yüz verme başından sav!
Hiçbirine gösterme sakın zayıf yanını;
Sıkma tatl canını!..

Yaşlı yosmalar aşta gençlerden cömert olur,
İmkânları kaçırma, yüreğine dert olur.
Seni lıskananların hükümleri sert olur.
Sükûnetle vermeli gönül imtihanını;
Sıkma aziz canını!..

Salâhattin KUTLU

Bölükbaşı, «Rüşvet aldı yürüdü» dedi. — Gazeteler —

Almak veya almamak, işte bütün mesele!

AKBABA'YA UYGUN YÖNLERİ, ANILARI VE NÜKTELERİ İLE

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah DANIŞ

NEYZEN TEVFİK

«Bodrum» lu «Balıkçı Tevfik», «Neyzen Tevfik» adı ile ün salıp da, erbabınca «mey'in tanrısı» olarak tanınmadan önce, kaç kalıba girip çıktığını, bizzat kendisi kalemiyle ve nazmen işte aynen şöyle anlatır:

«Birer birer soyalam mı elindeki san'atini?
«Hezâr-ı fenliğini, kuvvet-ü mahâretini?
«Demirci, terzi, balıkçı, kalaycı, kunduracı,
«Kayıkçı, avcı, marangoz, cillacı, lostracı,
«Fırıncı, oymacı, aşçı, tulumbacı, nakkaş,
«Dövüşçü, kavgacı, uysal, ânut biraz da kallaş,
«Ufak tefek bulunurdu elinde bir kaç şey,
«Lâkin sonunda yaktı, kavurdu hepsini, ol âteş-i ney!...»

Her zaman:
«— Ben, kendi kendimin hocasıyım!...» demiş olan Neyzen Tevfik, gerçekten de bütün marifet ve meziyetlerini kendi kendine iktisap edebilmiş bulunun müstesna bir halk evladı idi.

O büyük çapta bir neyzen olduğu kadar, büyük çapta bir âvâreydi de. Nitekim sevgili dostum Münir Süleyman Çapanoğlu: «Neyzen Tevfik, Hayatı, Şiirleri, Bilinmeyen Terafları» isimli değerli eserinde, işte aynen şöyle demektedir:

«— Ben onun, sokaklarda, çingene çadırlarında yattığını, esrar kahvelerinde «kabak» (1) çekip dalgadan dalgaya düştüğünü çok gördüm!...»

Neyzen'in, «Ney gibi âşi bir sazı, kendi emriyle öten bülbüle çevirdiğini» belirten Ahmet Rasim, belki de bu yüzden onun için: «Çamurda düşmüş bir cevherdir!...» derdi.

O esrarêş kahvelerinde insanın başına başka her şeyle beraber, elbette ki bol bol «bit» de gelir.

Nitekim, Münir Süleyman'ın «Neyzen» e ait anılarında o kadar çok bitlenme hikâyesi geçiyor ki, ben okurken bir aralık gayri ihtiyarî kasınmaya koyulmuşum...

Fakat o kadar aşırı derecede âvâre yaşaması bile, «Neyzen» in sanatında gerçekten «büyük» ve gerçekten eşsiz sayılmasını önleyememişti.

Zira Ziya Paşa'nın dediği gibi, çamura düşmek, «altın» ın değerinden hiçbir şey eksiltmiyordu!

«Neyzen» i o merteye âvâre kılan nedenlerin en başında şüphesiz «alkol» gelir. Zira, biz Neyzen'e: «Dünyanın en ustaca saz üfleyen sanatkarı» sıfatını verebileceğimiz gibi, onun için: «Dünyanın en çok içki içmiş insanı» da diyebiliriz. Hiç bir gergedan, Neyzen'in yuttuğu içki kadar su içmemiştir sanırım.

O kadar içkiye, o bedeninin 76 sene nasıl dayanabildiğine hâlâ şaşarım!

«Seed e kıldım sâkı'ye pir-ü miğan aşkına,
«Cân-ü dilden kable yaptım küşî-meyhâneyi!...»

Demiş olan Neyzen'e, bir yılbaşı gecesinin sabahında, Beyoğlu caddesinde rastladım. O:

«— Hayrola? Dünyayı görmeyecek kadar dalıp gitmişsin!...» deyince, güldüm, ve:

«— Dalgınlık değil, mahmurluk hoca, dedim. Akşam, güya yılbaşı şerefine, yine eşekler gibi içmişiz!...»

Fakat benden bu cevabı alınca, Neyzen, âdeti anasına sövülmüş bir insan isyanıyla kaşlarını çatı ve gayet ciddiyetle:

«— Yoooo, dedi, durup dururken Allahın fukara eşşesine iftira etme... Eşekler gibi içmek kim, biz kim? Bir kere eşek içkiyi ancak susadığı zaman içer. Halbuki bizim içkiye susamadığımız zaman var mı?

«Sonra, kendisi su içerken sen ılık çalarsan eşek hoşlanır. Fakat o hayvanın suya olan ihtiyacının bir ölçüsü vardır. Bu ölçüsünü doldurup da suya doyduğu zaman, sen ılık değil, zurna çalsan, hayvana bir damla daha içiremezsin!
«Halbuki biz öylemiyiz ya?

«Bir kere ağzımızı mübareğe buluşturmayaya görelim, ondan sonra, meyhanelerin kapılarını kapasalar, bacalarından gireriz!...»

Bu gerçekten zarif nükte, bilhas-sa kendisi için son derece doğrudu. Zira, şehrin bütün meyhaneleri kapandıktan sonra, caddelerde içki arayarak dolıştığını görenler çok olmuştur.

Fakat biz bıçarelerde, ondaki çelik natura ne gezerdi?

Neyzen Tevfik

Gerçi kendim de oldukça içer tanınmışımdır ama, bu konuda, «Neyzen» denilince, bin kere pes ederim.

Bu işte onunla yarışa kalkmakta, ben değil, Bekri Mustafa bile yaya kalırdı. Zira o rakıyı kadehle, bardakla, şişeyle değil, testiyle içerdil! Her sefer küp oluşu da galiba bundandı!

Sait Halim Paşa, Neyzen Tevfik'in hem ney'ine, hem şiirine, hem de nüktelerine meftun bir adammış. Bu yüzden, onu sık sık çağırır, ızaz ve ikramda bulunmuş.

Kendi sofrasında fena halde sarhoş olup sızdığı bir gecenin sabahında, Neyzen'den bir daha hiç içmeyeceğine dair kesin söz istemiş. «Neyzen» de, Sait Halim Paşa'yı son derece saygıyla sevdiği için, istenilen bu sözü ciddiyetle vermek zorunda kalmış.

Bu sözüne göre Neyzen güya ağzına bir damla rakı koymayacak!

Fakat olacak şey mi bu? Nitekim, kendisini o sabahtan sonraki çağırışında, Neyzen, Paşa'nın karşısına yine zil zurna sarhoş olarak çıkmış...

Paşa onun bu halini görünce esefle sormuş:

«— Hani söz vermiştin? Hani ağzına damlasını koymayacaktın?...»

Fakat Neyzen, yemin ederek ağzına bir damla içki koymadığını söyleyince, Paşa derin bir hayrete düşerek:

«— İnanmam, demiş, şöyle yakın gel de bana bir «hoh» de bakayım!... Neyzen, iyice sokulup, Paşa'nın burnuna, olanca soluğunu boşaltan bir «hoh» demiş.

Lâkin hayret... Gerçekten de Neyzen'in ağzı hiç de alkol kokmuyor!

Paşa, şaşkın:

«— Bu nasıl iş Neyzen?...» deyince, Neyzen de onu kahkahadan kırıp geçiren şu cevabı veriyor:

«— Sen kokusunu alıp da anlayamayasın diye içkiyi altından tenkiye ettirdim. İnsan biraz dişini sıkıp da, aldığı çıkarmazsa, işte böyle, tıpkı yukardan içmişesine mestoluyor Paşam!...»

Rahmetli şair, yazar ve neyzen «Hakkı Baha» nın:

«— Bir kamış parçasından bir ses, ve nağme cihamı yaratan eşsiz virtüöz» diye açık bir hayranlıkla takdir ettiği Neyzen'in heccav kalemi de, mucizeler yaratan nefesinden çok daha az kuvvetli değildi.

Nitekim bakın, onlar arasında, ahadî hayatta bulunduğu için adını açıklayamayacağım ahlâksız bir Osmanlı mebusunu hicvetmiş olan şu mısralar ne kadar kudretlidir:

«Kime sordumsa seni vermedi doğru cevap,
«Kimi hırsız, kimi alçak, kimi deyyus dediler!...
«Künyeni almak için partine ettim de telefon,
«Bizdeki kayde göre şimdî o mebus!» dediler!...»

Bizzat kendisinden dinlemiştim: «Neyzen» bir gün, sevdiği bir zabitî kırlaşında ziyarete gitmiş.

Orada, zabıttın ricası üzerine askerlere ney çaldıktan sonra, aşka gelip, zeybek oynamaya kalkmış...

Fakat o sırada, Neyzen'in, su düktükten sonra önünü iliklemeyle unuttuğunu farkeden bir nefer:

«— Efendi amca, edep yerin açıkta kalmış. Lütfen örtüver!...» diye nezaketle ihtarında bulununca, Neyzen hemen ellerini havaya kaldırdı, Tanrıya işte aynen şöyle hamdetmiş:

«— Sana çok şükür Allahım... Nihayet karşıma, benim edebim olduğumu söyleyen bir kulunu da çıkardın!...»

Merhum Hasan Âli Yücel anlatmıştı: Bir gün, sıkıntı içinde bulunduğunu sandığı Neyzen'e biraz para vermek istemiş. Fakat tok gözlü sanatkar:

«— İstemem, zira mataram ağzına kadar rakı dolu!» diye cevap verince, Hasan Âli:

«— Utandırдың beni!...» demiş.

Ve işte Neyzen'den aldığı cevap:

«— Utanma hoca, utanma! Utanmayı unut ki rahat yaşayabilesin! Bak ben kimseden utanıyor muyum? Benim bu halimden, varsınlar başkaları utansınlar!...»

Bir de Neyzen'in, çok sevdiği Atatürk'e verdiği cevap var ki, onu okumak zevkini sizlere de tattırmadan yazıma son veremeyeceğim: Atatürk, bir akşam, buldurtup masasına getirttiği Neyzen'den, bir a ney'ini dinleyebilmiş olan kimseler arasında hükümdarlar, padişahlar, diktatörler bulunup bulunmadığını sormuş.

Neyzen gayet ciddiyetle:

«— Ben öylelerine ney çalamam!» deyince, Atatürk sebebini sormuş.

Ve işte Neyzen tarafından verilen ve Atatürk'e içten bir kahkaha attıran ilk cevap:

«— Çalamam, zira öylelerine ney değil, yuf borusu çalınır Paşam!...»

Bu karşılıktan son derece hoşlanan Atatürk, Neyzen'e bir hediye vermek istemiş.

Neyzen kabul etmek istemeyince Atatürk ısrar etmiş:

«— Bir şey iste canım!...»

«— Pekî Paşam, madem ısrar ediyorsun, o halde emir buyur da bana bir nüfus kâğıdı versinler!...»

Atatürk soruyor:

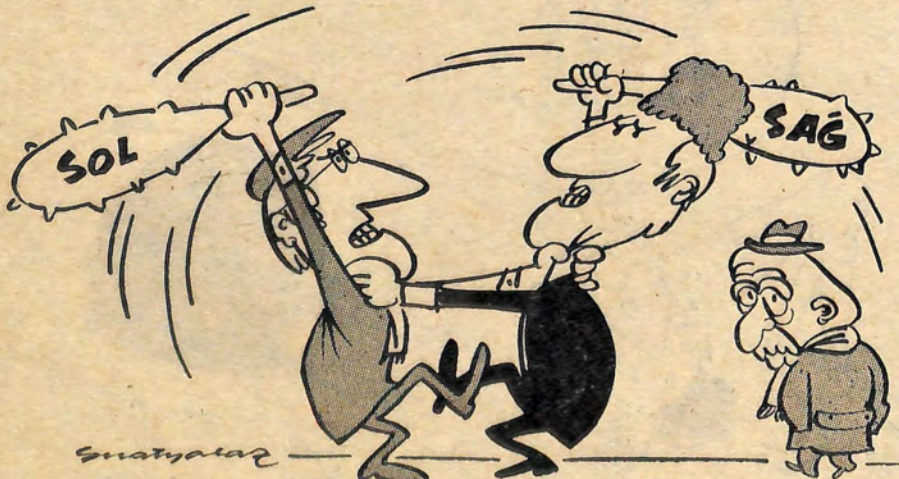
«— Senin bir nüfus kâğıdın yok mu?»

Ve işte, Neyzen'in verdiği ikinci ve ilkinden de enfes cevap:

«— Ben, senin kurduğundan evvelki devletlerden hiçbirisini tanımadım ki, bana bir nüfus tezkeresi versinler!...»

(1) Esrar çekmek için, kabaktan yapılmış bir çeşit nargile.

İnönü, «Saldırı ile hareket eden insanlar mağara devrinde kalmıştır.» dedi. — Gazeteler —

HABİL İLE KÂBİL

KAZA ÜZERİNE NÂDİDE LAFLAR

Kaza geliyorum demez.
NE DER?
Bülbül ne gezersin Çukurova'da?
ÇUKUROVA BÜLBÜL
OTOBÜSLERİ
Eyvah çarpıyoruz.
YANKESİCİ
Gırtlığa kadar battım.
GEMİ

Eğlencelik

SUAVİ SÜALP

KAZA GELİYORUM DEMEZ

KAZA ÜZERİNE NÂDİDE LAFLAR

Siz de yaralı mısınız?...
AŞIK
Ahmet nerde?...
KOMADA
Sizin kafanızda çatlak var.
DELİ
Dün gece senle otobüste giderken attık perende.
HADI BE SENDE
Ben adamı ezerim.
BADEM EZMESİ

Bu son aylarda birçok tramvay, otobüs, tren, balon ve jilet kazalarının çok olduğu Kazalar Dairesi Genel Müdürü Şerafettin Kazasık tarafından açıklanmış ve sebepleri ufak ufak kâğıtlara yazılarak biz basın mensuplarının ceplerine çaktırmadan sokulmuştur. Şerafettin beyin yüksek vicdanlarının neticesi olarak dağıtılan bu kâğıtlarda hakikatî gördük ve hayretten dilimiz bir karış uzadı. Fazla kısmını kesip attık. Yani kısacası bu kazaların sebeplerini aşağıda bulacak ve neticeyi öğrenmiş olacaksınız.

KAZA NEDİR? : Kaza bir kaymakam tarafından idare edilen ve kendi belediye teşkilâtı bulunan, pardon pardon bu bizim anlatmak istediğimiz kaza değildir. Bizim kazamıza gelince süveterden daha dayanıklıdır. Matrağı bir tarafa bırakalım da asıl anlatmak istediğimiz trafik kazasının tarifini yapalım. Evet, kaza içinde yolcu bulunan veya bulunmayan, havada, karada, denizde hareket halinde olan veya olmayan bir aracın ketenpereye gelmesi durumuna denir. Yani o araç normal yolunu şaşırıp başka duruma girdiği takdirde kaza olur. Bir şey anlamasınız bile okumanız menfaatiniz içindir.

KAZALAR KAÇA AYRILIR?

1 — Hakikî kaza: Elde olmayan sebeplerle olan kazadır. Meselâ bir araba terbiyeli terbiyeli yolda giderken teknik bir arıza vukuunda kazaya uğrayabilir. İşte buna derler... Ne yerler?...
2 — Görünmez kaza çok dikkatli bakıldığı zaman ancak görülebilir. Bundan da kazayı yapan tarafların hiçbir şeyden haberi olmaması ve ummadıkları bir anda kazayı yapmaları dikkat ettinizse öyle olur. Malûm ya, görünmez kazada toz duman ve hiç bir şey görünmez.

3 — Eceli kaza, kazaların en enayicesi budur. Eceli kaza mı?... Anlatalım da sebebini siz de öğrenin. Bütün kazaların neticesinde yapılan enayilikleri, tedbirsizlikleri, terbiyesizlikleri ve o kadar söylediklerimiz halde yapanlar utanmadan da buna eceli kaza derler.

NEDEN OTOBÜS ÇOK? : Efendim, bir kere otobüs dört tekerlekli ve içinde 43 baş yolcu, 85 valiz, 26 denk ve kuş beyinli

bir şoför, kaz kafalı bir muavinle yola çıkmış bir ecel kutusudur. Vites, defransiyel, şanzıman, balata bir de şoför girdi mi yumurtalı salata ne olur? Şoföre rehavet olur. Çıkmış İstanbul'dan Diyarbakır'a doğru yola. Sallamışın onaltı saat direksiyon, tam Palandöken rampasını çıkarırken ya fren patlar, ya uykusuzluktan yolu çift gören şoför Kâzım kestirmeden gideyim derken uçuruma atlar. Gecenin karanlığında ne oluyor, lütfen kolunu zu çekin; benim başım nerde, amma da ıslandık... gibi sesler arasında 26 ölü, 18 yaralı, bütün milletle de kalbi karalı...

TRENDE NE OLUR? : Tren rayda giden bir taşıt aracı olduğundan pek yoldan çıkmaz. Yalnız bazı istasyonlarda makasçılar inek otlatmaya gitmesi yüzünden makas açık kalır ve iki katar kendilerini birbirlerinin kollarına atar ve o zaman takım yatar... Fakat bu tip kazalar çok az olduğundan ekseri canını seven vatandaşlar trenle gitmeyi tercih ederler. Kısacası bu böyle... Tren en emin bir vasıta olup Ankara'ya birinci mevki kuşetli 48 liradır. Tercih ediniz...

MOTORSİKLETE SAKIN BİNME : Motorsiklet tekerlekli yayan yürüyen adamın bindiği bir acayip vasıttır. Heyecana meraklı olanlar ve bir de karımdaki gazın sesini millete ilân etmek hevesinde olanlar bu aracı çok severler. Fakat arkasına bir kız almış siperlik, gözlük, meşin ceket ve sükseli güdeleri eldivenlerle yüksekseni aşan bir hızla motoru süren birinin bir duvar karşısında jilet haline gelmemesine hiç kimse mâni olamaz. Onun

iclin motorda ölenler eşek cenmetine gider. Kazası kati ve âni tesirlidir. Çarpıp çarpmaz öldürür. Taklitlerinden sakınınız.

YAYAYA NE DEMELİ? : Haddi otomobiller efendim uçaklar, balonlar, otobüsler kazalar yapıyor. Fakat yayalara ne oluyor? İşte burada bunu da belirtelim. Bir yaya yayaya bre yaya geçmez oldu günlerim, gecelerim günleri saya saya, demiş ve burada dalgınlıkla karşı tretuvara geçmek istemiş olduğunu bir an kabul edelim. İşte o anda hızla geçmekte olan taşıt araçlarının arasından geçmeye çalışan yaya kendini toparlamaya fırsat bulacak mı?... «Bak sayfa 18». Tabii ki hayır, çünkü aracın sürati yayanın süratinin dört katı olursa yayanın süratinin ilk hızı taşıtın süratinin ilk hızının bir saniye sonraki süratinden fazla olursa karşı kaldırımdaki yayanın bir saniye içinde attığı adımın boyunu bulur.

UÇAK NASIL KAZA YAPAR? : Eski adına tayyare dediğimiz uçak, kuşlardan misal alınarak yapılmış yegâne uçabilen taşıt aracıdır. Uçaklar pervaneli, direk motorlu, vanilyalı, güdümlü ve sürümlü olarak kısımlara ayrılır... Hangi çeşit olursa olsun uçak havada bozulursa yükselmez düşer. Düşenin dostu olmadığı gibi uçağın da bir annadın mı hiçbir dostu olmaz... Uçağı kullanan pilot elektrokardiyoorganik bir hararetle klavyeyi altmış beşe getirmeye kendisi de yolcularla birlikte ölüme terk edilir. Ve kurumaya bırakılır... Uçak kazalarında kurtulan pek kimse olmadığından uçağın akıbeti pek merak edilmez.

İYİ BİR KAZAZEDE MİSİNİZ?

İlgi çekici bir test...

- 1 — Bir yolculuğa çıkmak niyetinde olduğunuz zaman hangi taşıt aracı ile gitmek istersiniz?... A) Uçak. B) Yaya. C) Küfede. D) Otobüsle. E) Trenle. F) Yatla.
- 2 — Otobüsle giderseniz otobüsün neresinde oturursunuz? A) Şoför mahallinde. B) Sol tarafta. C) Sağ tarafta. D) Arkada. E) Bagajda. F) Ördek. G) Kaçak.
- 3 — Şoförün uykusuz olduğunu anlar anlamaz ona: «Len Mustafa uykusuz musun?» diye sorar mısınız?
- 4 — Arabada zincir, kar lâstığı, takoz, çekme halatı olup olmadığını yola çıkmadan kontrol eder misiniz?... Bilhassa ağustos ayında...
- 5 — Yanınızdaki kimsenin ikide birde «Bak biraz sonra ne de güzel uçuruma uçacağız, valahi içime doğdu» demesine siz hangi cevapla karşılık verirsiniz ve biraz sonra adamın dediği

çıkacağı zaman centilmenlik gösterip onun elini sıkarsınız mı?

6 — Tam kaza ânında yapacağınız ilk dört hareket şunlardır: 1. İmdat diye bağırarak, 2. Yerinden kımıldamamak, 3. Önündekinin arkasına saklanmak, 4. Dehşete kapılmak... Bunlardan hangisini yaparsınız?... Düşünün bir defada cevap verin...

7 — Kazadan sonra yaralı mı, komada mı yoksa ölmüş olduğunuzu mu kati olarak nasıl anlarsınız? (Buna cevap vermeyebilirsiniz.)

8 — Binde bir ihtimalle bile olsa kazadan kurtulduğunuz an öbür yaralıları kurtarmaya çalışır mısınız, yoksa hemen üstünüzü süpürüp başka bir otobüsle yola mı devam edersiniz?...

9 — Geçirdiğiniz kazalardan kalan sıyrık, yara, çizik, çürük gibi vücut arızalarınızı gösteriniz.

10 — Bütün bunlara rağmen hâlâ otobüse neden biniyorsunuz? Sizde hiç akıl yok mu?

Yukardaki sorulara utanmadan bir de cevap verenler kazazede, yarısına cevap verenler felâketzede, hiç cevap vermeyenler münasebetsizdir. Onlara bizim de verecek bir cevabımız yoktur. Hepinize Allah hayırlı yolculuklar versin.

İlyas efendinin aklına yattı bu iş. Bir paket boyı aldı. Eve gider gitmez, çamaşırlarını yıkadığı teneke- nin içerisine su doldurarak gazoca- ğının üzerine bıraktı. O kaynaya dursun, öğleden beri feryat eden mi- desinin sesini bastırabilmek için ya- tağının yanına çektiği sandalyenin üzerine ekmeğini çıkardı, peynirini koydu ve yemeye başladı...

Bir an için, annesi öldükten son- ra sattığı eşyaları düşündü. Gerçi pek çok bir eşya değildi satıldığı ama, yine de hepsi ana baba yadigarıydı. Bir kılı kılı, bir ceviz sandık, bir kat yatak, bir iki kap kakak... On- ları satarak bugüne dek kimseye muhtaç olmaksızın geçimmişti. Bun- dan sonra da Kerim efendi huzur gi- bi imdadına yetişmiş, kendisini nü- fus dairesine İlyas efendi yapmıştı.

Suyun kaynadığını görünce boyı paketini içine boşalttı. Sonra pantolonunun ceplerini boşaltarak yavaş yavaş bu kaynamakta olan boyalı suyun içine daldırdı. Kapkara oldu pantolon, yer yer ışıldadı da... Yarım saat sonra bir çatahı ucuya tu- tarak pantolonu çıkardı ve arka merdivenlerden çıkarak evin bahçe- sine astı... Güzel olmuştu pantolon. Boyayı tutmuş, mürekkep lekeli â- deta görünmez olmuştu. Allahtan sabaha dek kurusaydı. Yoksa, yaş yaşı giydiği takdirde her tarafını bo- yardı... Daha tam otuz gün idare et- meliydi bu pantolonla. Ondan sonra maşını alır, kendisine çok güzel bir pantolon diktirirdi. Sonra, bu tül gi- bi kravatı atar, kırmızısından bir kravat alırdı. Bir de palto isterdi, ötü kıtı... Onu da öteki ayhından alırdı. Olmazsa Bitpazarı'ndan bile alırdı. Yorgani satmaya gittiği za- man ne güzel paltolar görmüştü Bit- pazarı'nda.

Yatağına uzandı... Ne kötü şeyler katmıştı kafasına Yakup efendi. Çok çok kötü şeyler... Kendinin çocuğu- nun da elbisesi olmayacakmış, yok karısı bir mantoyu tam on yıl giye- cekmiş, ayda bir kez sinemaya gi- decekmiş, bir çorap için bir ay bek- leyecekmiş... Kolayı vardı bu işin... O da evlenmezdi. Kendisini tabanca zoruyla evlendirecek değillerdi ya... Hem müdür için, vali için de neler dememişti... Güya kendisi validen de, müdürden de üstünmüş...

Dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı. Kendi kendine mırıldandı: — Ben validen üstünmüşüm... de- di.

Ama babası ne derdi:

«Âmirler çok akıllı insanlardır. Onlar akıllı oldukları için âmir ol- muşlardır. Zaten onların akıyla yü- rüyor devletin işleri. O bir kaç be- yin yürütüyor tüm işleri. Yoksa biz memurlar, biz kâtipler neyiz? Sade- ce müdürlerin akıllarından geçen şeyleri tatbik eden kimseleriz... Mü- him olan tatbikatçı değil, akı veren- dir. Zaten adamların akıllı oldukları yüzlerinden belli, duruşlarından belli, heybetlerinden belli... Bir mü- düri düşün, göbeği vardır, gözlüğü vardır, yüzünde bir asalet, gözlerin- de kıvılcım vardır. Şahsan ben, yol- da giderken karşılaştığım insanlar- dan hangisinin müdür, hangisinin memur olduğunu hemencecik anla- rım. Sanki alınlarında yazılıdır da okurum gibi... Ben onu bunu bil- mem, bu akıllı insanlara her şey- den önce saygı gerek.»

— Evet, dedi İlyas efendi, saygı gerek... Babam da akıllı insandı. Akıllıydı ki âmirlerine saygı gösteri- yordu. Babam anneme de saygı gös- terirdi. Belki onu da evin âmiri sa- yıyordu... Sahi, babam niçin evlen- mişti? Yakup beyin söylediklerinin çoğu doğruydı, babası onda yıl me- murluk yapmış, bir ev sahibi ola- mamıştı. Sonra, kendisi de doğru dürüst bir elbise giydiği hatırla- mıyordu. Şayet babam evlenmemiş olsaydı, aldığı parayla kendisini ra- hat rahat geçindirirdi...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Yoksa kendi de mi evlenirdi iler- de?

Bu düşünceyle yatağa girdi. Önce, o burnu hiç durmadan akan kız gel- di gözünün önünde. Sonra Kerim efendinin ufak kıza. En sonra hizmet- çiyi düşündü. Hizmetçiyi düşünür- ken içi gıcıklandı gibi oldu. Kerim efendiyi kıskandı biraz. O kız, Ke- rim efendi gibilerin harcı değildi mutlaka...

Ve günün yorgunluğuyla hemen- cecik uykuya daldı...

Kalktığında gün yeni doğuyordu... Bahçeye koştu. Pantolonunun bel kısmı hariç diğer tarafları kurumuş- tu. Alaca karanlıkta baktı, eh fena olmamıştı boyı. Yalnız biraz alaca- lı olmuştu. Örneğin, şu sol dizinin üstü diğer yerlere nazaran daha a- çıktı. Buna karşılık mürekkebin dö- külmüş olduğu yerler her taraftan koyuydu.

— Olsun, dedi.

Pantolonu ütü biçimine getirerek yatağın altına koydu. Sonra yatağın üzerine çıkarak, debelenmeye, yu- varlanmaya, hoplayıp zıplamaya baş- ladı. Onbeş dakika bu işle uğraştık- tan sonra, pantolonun ütü yerlerin- de kahn kalın ütü çizgileri meydana geldi. Akşamdan kalan peynir ek- meğini yedi...

Ve saatin yedisinde sokağa çıktı... Daireye geldiğinde kimsecikler yok- tu. Yalnız kahveci, bir taraftan ye- değin altını üflüyor, bir taraftan da yedeğin içine su koyuyordu... İlyas efendiyi görünce:

— Hayrola? diye sordu. Daha me- murlar gelmediler. Bı işin varsa sa- at dokuzdan sonra gel!

İlyas efendi, utana utana:

— Ben burada çalışıyorum, dedi.

— Nerede çalışıyorsun?

— Nüfusta, nüfus kâtiibi İlyas efendiyim ben...

Kendi kendine efendi demesi bi-

raz da tuhafına gitmişti ya İlyas efendinin ama efendiydi artık. Arka- daşları öyle diyorlardı...

— Yeni geldin galiba?

— Evet, yeni geldim...

— Sizin dairede çalışan bir Dehri efendi vardır, ne malın gözüdür o bilir misin?

— Hayır bilmem!

— Öğrenirsin. Bir çay yapayım mı?

— Hayır içmem.

— Çay içmez misin?

— İçmem!

Kahveci, başını salladı:

— Pekiyi, niye erken erken geldin böyle?

— Çalışmak için.

— Ne, çalışmak için mi? Yahı millet dokuzdan ondan sonra gelme- ye çalışırken, sen saat yedide geli- yorsun. Bu iş çok iyi vallahi... Dur be arkadaş seni bir yerden gözüm ısırtıyor gibi... Sen daha önceleri de gelmiştin buraya.

— Evet, o zaman işe girmek için gelmiştim...

Biraz Hükümet Konağının bahçe- sinde dolaştı. Saat sekize doğru yu- kariya çıktı... Dairesine girdiği za- man saat sekiz'i gösteriyordu... Kapıdan girerken, hademe Hay- dar'la burun buruna geldi. Haydar sırtarak:

— Gece rüyanda burayı gördün galiba İlyas efendi? dedi.

İlyas efendi gülümsemeye çalıştı. Haydar'ın gözleri pantolona kaydı:

— Ooo, efendimiz yeni pantolon giymiş! Aman ne güzel ne güzelli... Ne karasıdır bunun adı acaba, dur bakalım ermeni karası galiba. E- vet evet, benim anam böyle alacalı bulacalı şeylere ermeni karası der- di... Neyse, çok fiyakalı olmuş yâ- ni. Ee ne demeye erken geldin İ- lyas efendi?

— Şey, çalışmaya... O defter var ya...

— Eh, bir aya kalmaz İlyas efen- di, madalya takarlar. Çay söyleye- yim mi?

— Hayır, teşekkür ederim, iç- mem...

— Evet evet içmezsiniz. Sonra efendim, öğleleri yemeye de gitmez- diniz...

İlyas efendi, akşamki bıraktığı def- terin başına geçti. Bir daha başını kaldırmadı defterden... Saat dokuz onbeşte Hasan bey geldi. Gelir gel- mez de:

— Yahı sen gece gitmedin mi? diye bağırdı.

İlyas efendinin yerine Haydar ce- vap verdi:

— Gitmiş, gitmiş amma beyim uy- ku tutmamış bir türlü, o defter or- da, ben burda buna can dayanır mı, demiş. Sabahın kör ışığında geldi. Geldiğinden beri de başım kaldı- rmadan çalışıyor. Biraz yârenlik ya- palım dedik, ya duymadı, ya da duy- mamazlıktan geldi...

Fısıltıyla:

— Vallahi bu çocuk bizim düze- nimiz bozacak, dedi. Arkasından Hay- dar'a seslendi:

— Git bana bir çay söyle!...

Saat dokuz otuzda Yakup bey gel- di. Yakup beyin kapıdan girdiğini gören Hasan bey, elindeki sabah ga- zetesini bir kenara atarak:

— Haberin var mı Yakup bey kar- deşim? dedi.

— Hayrola?

— Seninkisi sabahın kör ışığında gelmiş.

— Kim?

— Kim olur canım, İlyas efendi...

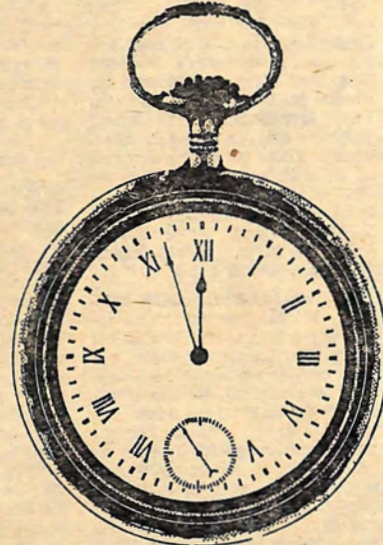
— Vallahi ben ona akşam söyle- yeciklerimi söyledim. Şayet bir par- çacık kafasını çalıştırırssa bize hak verir. Ama yine de kendi bileceği iş...

Dokuz kırkbeşte Süleyman bey geldi:

— Günaydın arkadaşlar! dedi.

— Günaydın başkâtiibimiz... dedi- ler. Ve arkasından Hasan bey müj- deyli verdi:

(Devamı var)

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60135 — 21)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

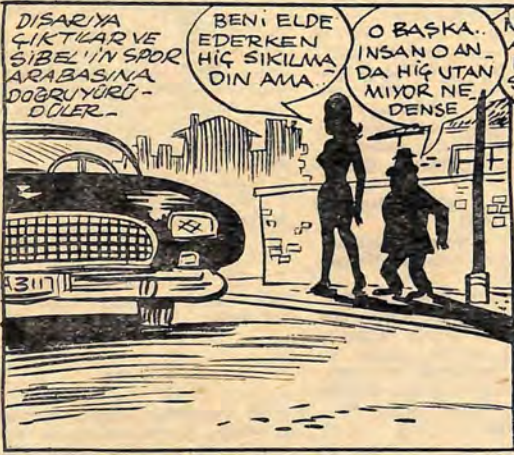
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı : 100 kuruştur.

Ay modeli saç rağbet gördü.
— Gazeteler —

Mehtaba çıkanlar!

BİR seri İsveç filmi seyrettikten sonra yerinde duramaz olan Peter, Aralık ayı başında bana gelip:

— İsveç'e gidiyoruz, dedi.
— Buzdan bir heykel olmak için tam yerini seçmişsin, dedim. Gidecek başka bir yer bulamadın mı?
— Yok, diye dikti burnunu. Gitsem gitsem İsveç'e giderim.
— İsveç'te ne var?
— Daha ne olsun birader?... Geniş bir ahlak anlayışı var. Erkeklerin her teklifine «Peki» diyen, güçlük çıkarmadan soyunuveren ateşli kızları var. Şöyle bir kaç gün dilediğim gibi yaşasam, sarışımından esmerine kadar bütün kızların birer kerecek tadına baksam kötü mü olur?

— İyi olur ama, buna mevsim müsait değil, dedim. Bu aylarda «Ateşli» dediğin İsveçli kızlar da uşur-ler. Üşüyünce de soyunmaz, her halde giyindikçe giyinirler.

Peter'i ne benim söylediklerim etkiledi, ne de uzman sayılan kimse-lerin meteoroloji bilgileri... Gitti. Bir gece kulübünde arkadaşlarının aracılığı ile Ingrid isminde sevimli bir kızla tanıştı. İsveç filmlerinin unutulmaz sahneleri gözlerinin önünde canlandı. «İşte» dedi kendi kendine, «Ateşli, sıhhatli, gerçek bir İsveçli kız!»

Kanının kaynamasına rağmen, daracak beyaz bir elbise giymiş olan bu güzel kıyı bir kaç kere dansa kaldırmaktan başka bir şey yapamadı. Gecenin son dansını bitirmek üzereyken ancak:

— Başbaşa kalabileceğimiz başka bir yere gidemez miyiz? diye sorabildi kıza.

— Başbaşa ya... diye cevap verdi kız.

— Ama çevremizde başkaları da var. Kimsenin bizi görmeyeceği bir yerde sizinle başbaşa kalmak isterdim.

— Bu gece olmaz. Ancak Sainte-Lucie gecesi sizinle buluşabilirim.

«Sainte-Lucie» iki gece sonra kutlanacak bir dinî bayramdı.

— Beni «Beyaz Fok» hanında beklersiniz, dedi Ingrid. Alaydan çıkar, yanınıza gelirim.

Peter hayretle sordu:

— Ne alayı?

— O gece görürsünüz.

Açık elbisesinden gergin göğüs-

leri baş döndürücü bir güzellikle taşımış olan Ingrid'in esrarlı randevusunu heyecanla kabul etti.

Sainte-Lucie gecesi Beyaz Fok hanında renkli mumlarla süslü güzel bir masa hazırlattı, sevgilisinin «Görürsün» dediği alayı viski içerek beklemeye başladı. Dördüncü bardağın son damlasını yudumluyordu ki, dışardan gelen şarkı sesleri hanın duvarlarında yankıladı. Barmene:

— Afedersiniz, dedi, gerçekten Stokholm'da mıyız?

— Evet, diye cevap verdi barmen.

— Yaa... Ben de kendimi Napoli'de sanıyordum.

Dışarda yüzlerce genç kız «Santa Lucia» yı söylüyordu. Kapiya çıktı. Beyaz elbiseler giymiş ve başlarına mumdan çelenkler takmış bir genç kız alayı başlarındaki mumların çıkardığı titrek ışıklar altında Santa Lucia'yı söyleye söyleye yürüyordu. Aranan bakışları Ingrid'i buldu birden. Kâfir kıızı Başındaki yanar mumlardan yapılmış ışıklı tacı ile gerçek bir kraliçeydi sanki!

— Ingrid! diye seslendi Peter.

Alaydan ayrılan genç kız koşarak geldi. Delikanlının önceden kiraladığı kabine girdiler. Renk renk serpantinlerle, duvardan duvara uzatılan kurdeleler bir karnaval havası vermişti buraya Oturdular. Hâlâ başında yanmakta olan tacı işaret eden Peter:

— Çıkartsana, dedi.

— Çıkartmam, dedi Ingrid. Sönmeyen çıkartmanın uğursuzluk getireceğini söylerler.

Ingrid'i kendine doğru çeken Peter:

— Az önce kendimi İtalya'da sanıyordum ama, şimdi Rio'dayız galiba, dedi.

Şampanyayı patlattılar. İkinci bardaktan sonra gevşeyen Ingrid, düğün pastasını andıran yanar mumlarla süslü başını Peter'in omuzuna yasarken sordu:

— Şimdi neredeyiz sevgilim?

Dudaklarını genç kızin dudaklarına değdirirken cevap verdi Peter:

— Londra'dayız şekerim!

Bir kere daha tokuşturdular bardakları.

— Şimdi neredeyiz?

— Fransa'dayız sevgilim!

İçki etkisini gösterdikçe, yanar bir tacı andıran başını dayayacak yer arıyordu genç kız. Bir öpücük daha verdi delikanlıya:

— Şimdi neredeyiz?

— Venedik'teyiz sevgilim!

Onlar Venedik'in tadını çıkarırlarken olan oldu, Ingrid'in başında yanar mumlardan, salonu süsleyen kâğıt kurdelelerden biri ateş aldı. Sonra ateş büyük bir hızla büyüdü ve çok kısa bir zamanda koca hanı бү- tündü!

Yarım saat sonra yanyana iki karyolada yatan yüzü gözü sarılı iki hastadan biri:

— Şimdi neredeyiz? diye soruyor, ikinci hasta:

— İlk Yardım Hastanesinin cildiye servisindeyiz sevgilim! diye cevap veriyordu.

Bill Blondy'den

Lâçka

İki dişi robot kavga ediyorlardı. O sırada, yanlarından geçen bir üçüncü dişi robot, aralarına girerek ayırdı onları ve sordu:

— Niye kavga ediyorsunuz?

Birinci robot ikinciyi işaret ederek hırsla bağırdı:

— Cebimde bir yiğim vida buldum.

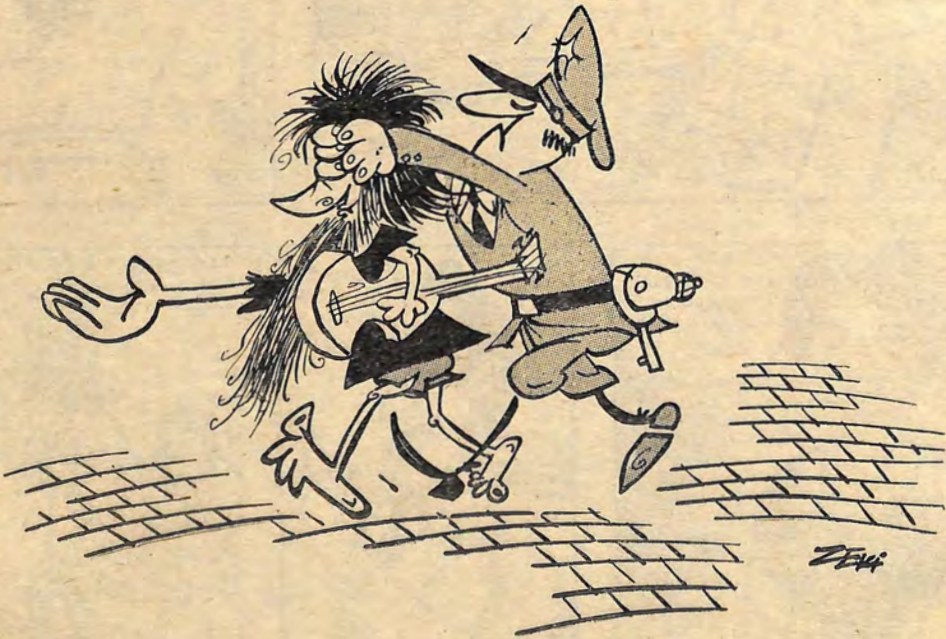
Üçüncüsü tekrar sordu:

— Buldunsa ne çıkar bundan?

Kavga etmeye değer mi yanı?...

— Değer mi, ne demek ayol? Akşam bizim herif, tepeden tırnağa lâçka geldi eve, ne haber!...

Polis, Hippilere göz açtırmıyor. — Gazeteler —

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

Çağırdın mı cicim?

Balayından dönen Marius'u a-
ralarına alan arkadaşları sordu-
lar:

- Nasıl, anlaşıyor musu-
nuz?
- O kadar uysal ki, anlaşma-
mak mümkün değil.
- Seni seviyor mu?
- Hem de nasıl... Tapıyor!
- Talihli çapkın... Karının is-
mi ne?
- İşte onu bilmiyorum!
- Kahkahayı basan Oliv sordu:
- Yahu insan karısının ismini
bilmez mi? Bir şey söyleyeceğin
zaman nasıl çağırıyorsun?
- Işıklı...
- Bir şey isteyeceğin zaman
da ışık mı çağırıyorsun?
- Evet.
- Yatmak istediğin zaman?...
— Yatağa girdim mi ışık çı-
mam. Karım kendiliğinden gelir,
kapıyı aralar ve bana, «Işık çı-
dın galiba değil mi Marius?» diye
sorar.

Değer

Sahnedeki istidadından çok,
prodüktörlerin yatak odalarında-
ki başarısıyla ün yapmış film yu-
dızını, bir gazeteci yerneğe gö-
türmüştü. Kızın bileğinde güzel
bilezikler, parmaklarında kaymet-
li yüzükler vardı. Gazeteci, en iri
taşlı yüzüğü işaret ederek:

- Yüzüğünüz çok güzel, dedi.
- Nasıl elde ettiniz?
- Kız sıkılmadan cevap verdi:
- Prodüktörlerin bazı özel is-
teklerini yerine getirerek...
- Ya şu ince bileziği?...
- Sanat kabiliyetimi göstere-
rek!

— Nasıl, son moda çoraplarını
beğendin mi?..

Doktorda

Üstünde bir mayo, ayaklarında çizme, ku-
laklarında sosisten küpeler, başında itfaiyeci
başlığı, kollarında dizi dizi soğandan bilezik-
leriyle ruh doktorunun muayenehanesine gi-
ren adamı:

- Buyurun, dedi doktor. Bir şikâyetiniz
mi vardı?
- Yoo, dedi ziyaretçi. Hamdolsun benim
bir şeyim yok, ağabeyim için randevu almaya
gelmiştim.

Dalgalık

Çok dalgın bir adamdı. İlk defa evine ne-
seli döndü ve karısına:

- Görüyorsun ya, dedi, bugün dalgalık-
la suçlayamazsın beni... Şemsiyemi beraberim-
de getirdim işte.
- Ah benim dalgın kocacığım, diye gül-
dü kadın. Bugün hava çok güzeldi, biliir. Ev-
den çıkarken de şemsiyeni almamıştım, ikili!

NIXON GÖREVİ TESLİM ALDI.

GİTTİ JOHNSON, GELDİ NIXON !..

Göster, göster !..

Delikanlı iş arıyordu. Arkadaşlarından biri:

- Madam Tremuş'a git, bir adam aradığını duydum, dedi.
- İki gün sonra tekrar karşılaştılar. İş arayanın bir kolu sarı-
lı, bir gözü mosmordu. Madama gitmesini salık veren sordu:
- Ne oldu sana böyle?
- Sorma, dedi iş arayan. Madam Tremuş'a gittim.
- Eee?...
- «Ellerinizi gösterin bakayım?» dedi, gösterdim. Arkasında-
ki uşağına sordu:
- Baptis, bu eller hakkında ne düşünüyorsun?
- Peynir tabağını tutabilirler, dedi uşak.
- Madam tekrar emretti bana:
- Şimdi de baldırlarınızı gösterin!
- Gösterdim, yine uşağına sordu:
- Baptis, bu baldırlar hakkında ne düşünüyorsun?
- İpek çorap giyer, Fransız kilotu kullanırsa, pekâlâ işe ya-
rayabilirler.
- Yaralı genci susturan arkadaşı:
- Peki, dedi, aldığın yaralarla sorulanların ne alakası var?
- Anlatıyoruz işte, dedi yaralı genç. Madam son olarak, «Şim-
di de, en çok güveneceğin şeyinizi gösterin» deyince boş bulu-
nup gösterdim ve gördüğün gibi bu hale geldim!

Yazısız

Savunma

Son derece güzel bir kız olan
saniğin avukatı:

— Sayın yargıçlar, diye savun-
masına başladı. «Toplumun ahlâ-
kını bozuyor» gerekçesine sığna-
rak bazı geri fikirli tarafların
hakkında dava açılan bu güzel
kızı tevkif edip, cezaevinin rutu-
betli, soğuk hücrelerine mi gön-
dereceksiniz? Hayır sayın yargı-
lar! Aksine, onu, sizi minnetle
karşılacağı Neuilly caddesinde-
ki 104 numaralı, 431117 telefonlu
cici evine gönderirseniz, daha ye-
rinde bir karar vermiş olmaz mı-
sınız?

Rüyalar

Adam, karısına anlatıyordu:

- Akşam bir rüya gördüm. Bir
gemideymişim. Sonra gemi batı-
yor. Ben bir adaya doğru yüzmeye
başlıyorum. Adaya yaklaşıncı
ne göreyim? Bir sürü genç kız
beni beklemiyor mu?...
— Sonra ne yaptın?
- Ne yapacağım, tabii derhal
yönümü değiştirerek, başka bir
ada aramaya koyuldum.

Karısı:

- Geçenlerde ben de, tıpkı se-
ninki gibi bir rüya görmüştüm,
dedi. Benim adada da bir sürü
delikanlı vardı.
- Kocasını merakla:
- Eeee! dedi. Adaya çıktın mı
bâri?
- Senden meydan kalmadı ki.
- Ne o, rüyanda ben de mi
vardım yoksa?
- Yooo!...
- Öyleyse, nasıl mâni oldum
adaya çıkmana?
- Gece öksürüğün tutmuştu.
Uyandırmıştın beni...

Yazısız

Hitap

Oğlunu ziyarete giden asker anası, kapıda
kışlanın papazına rastladı. Söze başlama ka-
rarsızlığı içinde bir süre bocaladıktan sonra:

- Affedersiniz, şey... dedi. Bir ricada bu-
lunacağım ama, size «Kumandan» mı, «Mon-
per» mi, yoksa «Mösyö papaz» diye mi hitap
edeceğimi bir türlü kestiremiyorum.
- Nasıl isterseniz, dedi papaz. Hepsi bir.
- Sırasında «Budala» diyen bile oluyor bana bu-
rada.
- Aman efendim estağfurullah, dedi ka-
dın. Onu diyenler, her halde sizi yakından ta-
nıyanlardır!

Tehdit

Meyhaneye baskın yapan polis, oradakile-
re:

- Biriniz bağırarak olursa ateş ederim!...
- Masanın altından bir ses duyuldu:
- Sizden de birisi ateş edecek olursa ba-
ğırırım!

— PEKİ, YA BUNU NASIL
BULUYORSUNUZ ?!..

Dünya Karika- türleri

— GİDİP KOMŞUNUN DOĞUM GÜNÜNÜ
KUTLAYAYIM BARI !..

YAZISIZ

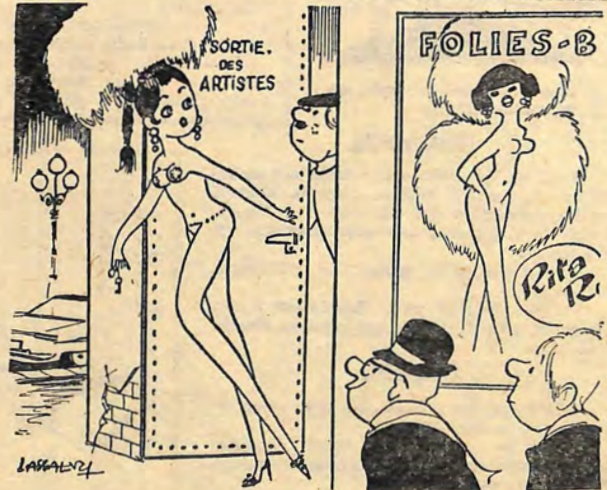
YAZISIZ

— ALO, CHARLOTTE ŞEKERİM ... HAYATIMIN
ERKEĞİNİ BULDUM NİHAYET !..

— KIZIN NİYETİ KÖTÜ DEĞİLDİ CANIM. KENDİSİNİ SEN
ZANNETMEM İÇİN, SENİN ÇAMAŞIRLARINI GİYDİ !..

— DUR CANIM, SOYUNUP GELECEĞİM !..

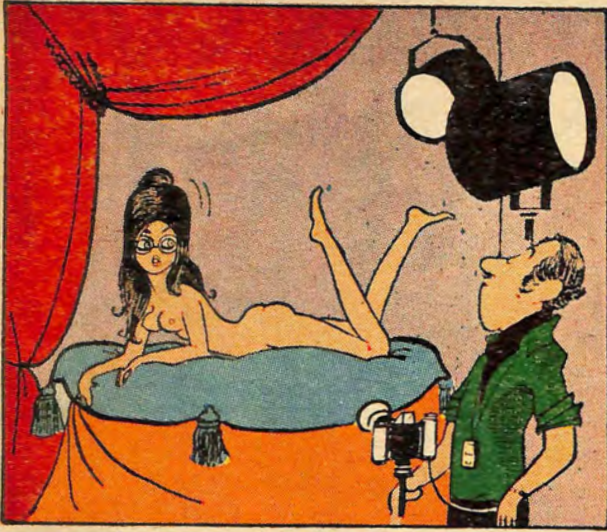

T.C. ZİRAAT BANKASI

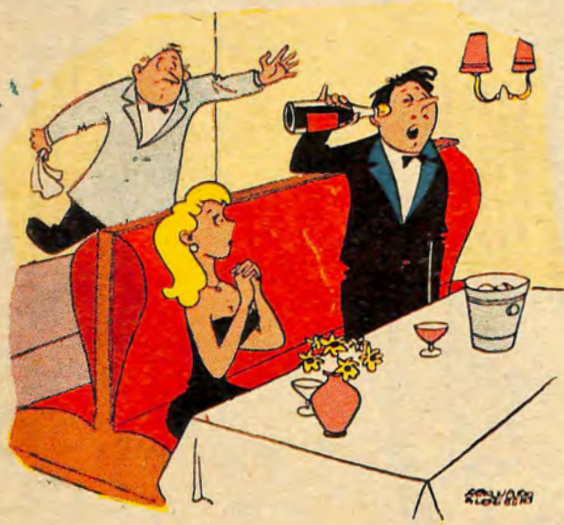
*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

(Basın ilân : 60040 - A - 20108 — 22)

Akbaba

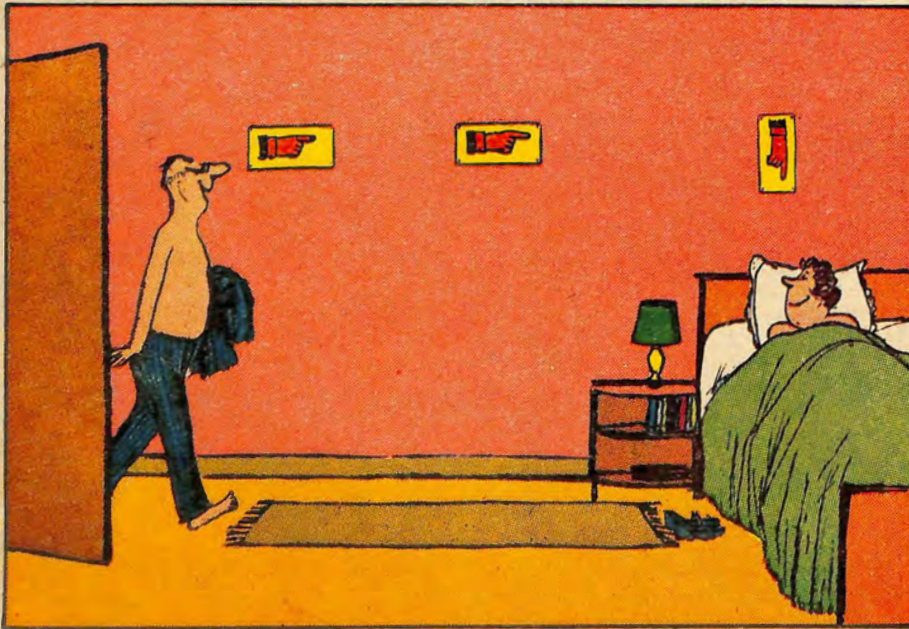
— EN GÜZEL BEBEK MÜSABAKASI İÇİN YAŞIM
BÜYÜK DEĞİL Mİ ?

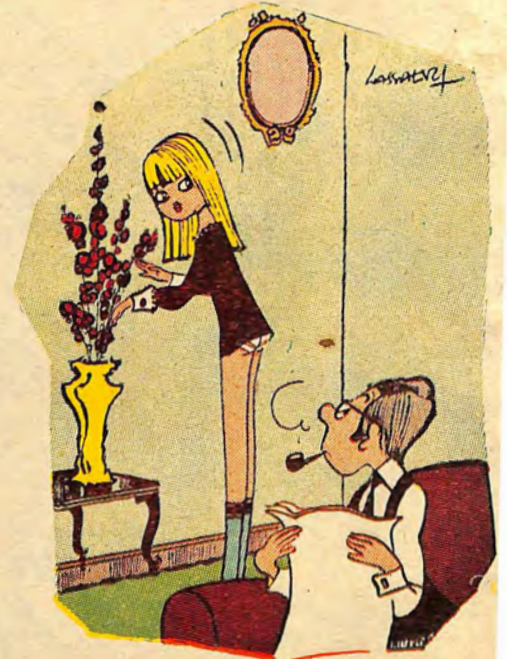
— "EVET,, DEMEZZEN İNTİHAR EDERİM !

YAZISIZ

— İŞTE , GELDİM !..

— HAYIR SEVGİLİM , BU BİR GÖMLEK
DEĞİL , ELBİSEDİR